

PLOAIE TÂRZIE

*Poezii
de
Valentin Popovici*

PLOAIE TÂRZIE

Poezii
de
Valentin Popovici

*„Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și
veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru,
căci El vă va da ploaie la vreme, vă va
trimite ploaie timpurie și târzie, ca
odinioară.”
(Ioel 2:23)*

*„Căci voi turna ape peste pământul însetat
și râuri pe pământul uscat; voi turna
Duhul Meu peste sămânța ta, și
binecuvântarea Mea peste odraslele tale.”
(Isaia 44:3)*

*Biserica Baptistă Română din Chicago
4010 N. Lawler Avenue, Chicago, IL 60641*

— —

Cuvânt înainte

Am fost cuprins de un dor să scriu poezioarele acestea, fiindcă nu reușeam să-mi exprim altfel gândurile. Dar am avut la fiecare vers un simț singuratec de vârf de munte, la fiecare idee un gust inexplicabil de migdală și miere, la fiecare punct din urmă o agonie cumplită a unei nereușite dureroase. Știu că aceste versuri nu sunt ce-ar fi trebuit să fie. Nu sunt ce-aș fi vrut să fie. Și nici măcar ce-ar fi putut să fie. Dar sunt ce-am putut prinde de undeva de dincolo de mine, ca dintr-o apă curată a unei fântâni adânci, cât mi-a încăput și mie într-un ulcior de pământ.

Dacă va fi cineva să citească aceste poezii, și va spune „Exact așa simt și eu!” . . .

Sau dacă va fi cineva care, citindu-le, se va pleca pe genunchi și va mărturisi cu pocăință înaintea lui Dumnezeu dragostea și dorița inimii după mai multă lumină, și mai mult har . . .

Sau dacă va fi cineva care va simți cum Duhul Sfânt al Celui Preaînalt lucrează tainic să ne pregătească inimile pentru gloria veșniciei . . .

Sau dacă vreun rând va ajunge cumva printr-o minune să fie citit de un ostenit și frânt pe drumul vieții, și versul va putea să-l ridice din pulberea amărăciunilor . . .

. . . Atunci voi ști că n-am dus apa în ulcior degeaba.

Fie ploaia târzie a îndurărilor lui Dumnezeu o realitate pentru poporul nostru român, întru deșteptarea la credința adevărată în Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos!

Valentin Popovici
Octombrie 2004

Ploaie târzie

Ploaie târzie, Oh, Ploaie târzie!
Cum te-așteaptăm peste-a holdelor glie!
Ploaie târzie, revarsă-ne iar
Din bogăția slăvitului har!

Duhule Sfânt, dă putere și roadă,
Ploaia Ta blândă din ceruri să cadă,
Pentru trăirea cu mai mult folos,
Întru mărirea lui Ísus Hristos.

Duhule Sfânt, ne înmoaie Tu glia
Fii ca o ploaie ce udă câmpia;
Iată pământul uscat, lâncezit,
Stă și așteaptă să fie stropit.

Ploaie târzie, mărunță, bogată,
Vino la noi peste holda-nsetată;
Peste ogorul de bulgări să vii,
Moie țărâna de inimi pustii.

Prea multă crește de zor buruiana,
Ura, invidia, zarva, hârjoana...
Mare e seceta peste pământ!
Vino, cu ploaia Ta, Duhule Sfânt!

Tu ne-ai dat ploaia demult, timpurie,
Duhule, dă-ne și ploaia târzie!
Într-un Rusalii la noi ai venit,
Vino cu altul acum la sfârșit! ■

O urare la început de an

Dumnezeu Atotstăpânul să vă dea zile senine,
Și prin mila Lui să fie Anul Nou - un an de bine!
Fericirea și-ndurarea zilnic să vă însoțească,
Planurile cele bune Dumnezeu să le-implinească!

Să vă fie anu-acesta plin cu bucurii și pace,
În mantaua mântuirii Dumnezeu să vă îmbrace!
El, Cel Sfânt și'Atotputernic, să vă toarne-a Lui iubire,
Cu măsură îndoită de belșug și fericire!

Nici un gând de neiertare să nu vă umbrească fața,
Soarele Neprihănirii să vă lumineze viața!
Să vă fie casa plină de belșug și desfătare,
Să aveți pâine pe masă, și în inimă cântare!

Când în mlaștina și-n groapa încercării veți ajunge,
Bunul Dumnezeu să vină deznădejdea s-o alunge.
Să nu pierdeți niciodată candela pentru picioare,
Biblia să vă rămâna Călăuză pe cărare!

În Hristos Mântuitorul să vă fie bucuria,
Stânca vieții, neclintită, să vă fie temelia!
Iar dacă-ntristări vreodată veți simți că vă apasă,
Nu uitați făgăduința, El din mână nu vă lasă! ■

Quo Vadis, Domine ?

Unde mergi, Isuse Doamne,
Așa trist și amărât,
Peste dealul mohorât,
Cu sudoarea Ta de sânge,
Într-o lume care plânge,
Într-un veac așa urât?

Unde mergi, Isuse Doamne,
Invers de cum mergem noi,
Pe cărare înapoi,
Și Te uiți cu întristare
Cu dor după fiecare,
Ca Păstorul după oi?

— O, Biserica Mea scumpă !
Iar cobor din Cerul Meu,
La Calvar, la drumul greu!
Am lăsat la voi o cruce,
Și azi nimeni n-o mai duce...
Și Mă-ntorc s-o duc tot Eu. ■

Ce-ar fi putut mai mult să facă?

Ce-ar fi putut mai mult să facă,
Stăpânul lumii, Creator,
Decât a și făcut când Isus,
S-a dat ca Miel ispășitor?

Ce-ar fi putut mai mult să fie
Cel ce e fără de-nceput
Decât să ni se dea pe Sine
Când trup Cuvântul S-a făcut?

Ce-ar fi putut mai mult să spună,
În grai de sfânt și de profet,
Decât atunci când El, Stăpânul,
A fost tâmplar la Nazaret?

Ce-ar fi putut mai mult să-arate,
Al slavei mare Împărat,
Decât atunci când, frângând pâinea,
Iubirea Lui ne-a arătat?

Ce-ar fi putut mai mult să deie
Iehova, Domnul Savaot,

Decât atunci când la Golgota
S-a dat ca ardere de tot?

Ce-ar fi putut să pregătească,
Mai bun, mai trainic, mai sublim,
Decât o Țară fără lacrimi,
Un Cer și-un Nou Ierusalim? ■

Ce Dumnezeu mai e ca Tine?

Ce Dumnezeu mai e ca Tine
Atotputernic și măreț;
Care Te lași lovit de oameni,
Scurpat cu ură și dispreț?

Ce Dumnezeu mai e ca Tine,
Slăvit în ceruri, preamărit;
Care Te lași întins pe-o cruce,
În locul nostru răstignit?

Ce Dumnezeu mai e ca Tine,
Stăpânitor în univers,
Cu Numele înscris pe boltă,
Și-aici la noi de oameni șters?

Ce Dumnezeu mai e ca Tine
Cu ochii-așa înlăcrimați,
După un vierme ca și mine,
După un neam de vinovați?

Ce Dumnezeu mai e ca Tine,
Să-i caute pe cei pierduți;
Iar când Te-mpingem la o parte,
Să vii la noi să ne săruți? ■

Și mi-au spus plângând ai Cloei

... Și mi-au spus plângând ai Cloei, că-ntre voi sunt unii frați
Care vin la adunare doar să fie observați.

Unii se cred Petru, Pavel, alții fii de Zebedei,
Fumuri mari, mândrie multă, și credință de pigmei.

Iar când vin la-nchinăciune, sunt ca sfinții pe pereți,
Să-i privească toată lumea, să-i admire că-s deștepți.
O, voi frații mei de-o cruce, nu vă-ntoarceți la păcat,
Pofta după înălțare e un idol blestemat.

... Și mi-au spus plângând ai Cloei, că-ntre voi sunt și surori,
Care țin la moda lumii, la plăceri și la comori.
Că în loc de modestie, la sprâncene-au pus catran,
Ca să nu mai spun ce poartă de la târgul lui Satan.

Și vorbesc, vorbesc într-una, într-un dialect de piață,
Când e scris că în tăcere sfintele femei învață.
O, surori de har și pace, să vă fie capul plin,
Nu cu plete-n bigudiuri, ci cu dragoste-n cămin.

... Și mi-au spus plângând ai Cloei, că-ntre tineri au ajuns
Unii să nu mai asculte, și să murmure-n ascuns;
Că la timpul rugăciunii, mai ușor își găsesc loc
În Corint la discotecă și la mesele de joc.

I-a momit cu pofta lumii diavolul cel hoțoman,
Și pentru un blid de linte, își pierd sufletul sărman.
O, copiii mei, voi tineri, nu vă vindeți la mezat
Când cu prețul scump de sânge, Domnul v-a răscumpărat.

... Și mi-au spus plângând ai Cloei, că la adunare vin
Mai puțini la ceasul serii, și puțini mai spun Amin.
Ba că unii se tot plimbă, și de colo-colo merg,
Alergând după senzații, toate pragurile șterg.

De la teatre și arene s-a prins răul obicei,
Cine stă cu cei din lume, umblă-n lume ca și ei.

O, iubii mei în Domnul, fiți statornici și uniți,
Nu părăsiți adunarea, ci rămâneți neclintii!

Căci se-appropie venirea Mirelui iubit și sfânt,
Cu lumină și splendoare iarăși pe acest pământ.
Ești Biserică slăvită, ești Mireasă cu voal,
Numai pentru El gătită de alaiul nupțial.

El S-a dat pe Sine Însuși, ca în ziua de apoi,
Să te-nfățișeze sfântă, fără pată și noroi.
Ia, deci candela, Fecioară, pune mult ulei în ea,
Iată, Mirele e gata, vine Domnul să ne ia! ■

Da, vine-o zi...

De pe cărările pustiei, din lumea-n care totul piere,
O Stea ne-a răsărit pe ceruri, nădejdea Zilei de-nviere!
Luceafărul de dimineață ne-a strălucit și nouă-n față
Și-n lacrimi ne-a adus făclia luminilor de dimineață.

Suntem pământ, și-n grabă trecem, ca iarba care se usucă,
Și floarea de trifoi în luncă, nici pân' la asfințit n-apucă.
Așa ni-e viața, trecătoare, un fir de abur ce dispare,
Și nu rămâne nici o urmă din pașii noștri pe cărare...

Dar vasu-acesta strâmb ascunde în el comoara veșniciei;
Parcă zărim deja lumina de la Ospățul bucuriei.
O altă Patrie ne-așteaptă, suntem în drum spre-o altă Țară,
Hristos în noi, nădejdea slavei, chiar dacă noaptea ne-mpresoară.

Da, vine-o zi, când serafimii ne vor vedea în strălucire,
Și toate oștile de îngeri vor fi cuprinse de uimire!
Da, vine-o zi când se va spune, „Aceștia-n haine sclipitoare,
Ce-ncep pe nori să se adune, de unde vin, și cine-s oare?”

„Aceștia, îmbrăcați în gloriei, cu ramuri de finic în mână,
Nu-s ei Împărăția nouă, biruitoare și stăpână?
Să fie oare ei bătuții, ce vin din cea mai grea ocară,
Din ruguri, de pe cruci, din temniți, și din batjocura murdară?”

„Să fie oare-aceștia sfinții, care-au umblat pe căi de tină,
Care-au purtat în întuneric Slăvitul Nume de lumină?”
...Și-așa într-una se va zice, a harului minunăție:
„Iată Mireasa cea frumoasă, a Domnului Împărăție!” ■

Internet

De-o vreme-ncoace toată lumea e foarte, foarte ocupată,
Dar nu cu lucrul sau misiunea, ci la „plimbare” e plecată:
S-a construit o cale largă, desigur știți, — că nu-i secret,
Un bulevard în care lumea, se plimbă azi pe Internet!

Calculatorul e trăsura, ecranul este capu-n oală,
Un șoricel e vizitiul, și-ajungi în lumea virtuală.
Alergi năuc printre ferestre, gonit de-al secolului jet,
Și te trezești de-odată-n hora vitezelor pe Internet.

Acțiuni bancare de milioane, tranzacții nemaipomenite,
Comerț și întâlniri, discuții, și informații zipuite,
Mii de volume de știință, și biblioteci într-un pachet,
Ți le aduce-n casă toate, amețitorul Internet.

Reclamele îți sar 'nainte, imaginația ți-o fură,
Ești când în ușa catedralei, când în a diavolului gură.
Și mulți își pierd nu numai timpul, dar își dau sufletu-amanet,
La consignația minciunii, în cursa de pe Internet.

În alte vremuri, la-nserare, veneau feciorii de la coasă,
Și recitau pe rând Scriptura, și ce cântări erau acasă!
Astăzi nu-i timp de rugăciune, dar pentru filme-i berechet;
Stau toți cu ochii, nu la Isus, ci-ncremeniți pe Internet.

Mai vezi și semne bune-acolo, de har și de chemări la viață,
Unii sunt puncte de lumină, și alții care-acolo-nvață.
Dar vai, pe-atâția îi robește al amăgirilor banchet...
Să fim atenți la târgul mare, care se cheamă Internet! ■

Tu, frate, să-ți păstrezi credința!

Trăim în lumea de păcate, de ură și de dușmănie,
Și mulți se-ntorc la groapa veche de poftă și de murdărie.
Îl vezi cum cade câte unul, și părăsește pocăința?
Nu te lua cu el pe cale: *Tu, frate, să-ți păstrezi credința!*

Reclamele sar din vitrină, la fiecare pas ne cheamă;
Mamona vine cu oferte, pe mulți în jugul ei înhamă.
Te uiți la unul cât își umple, de aur toată locuința?
Ferește-te de-așa sclavie: *Tu, frate, să-ți păstrezi credința!*

E-un carnaval întreaga lume, cu jocuri și cu veselie,
Ca și atunci când cu potopul, un putregai și-o nebulie.
Îi vezi pe cei răi c-o duc bine? Și-ți pierde zelul și voința?
Nu te uita atâta-n lume: *Tu, frate, să-ți păstrezi credința!*

Azi diavolul încearcă mintea s-o cucerească pentru sine,
Atâtea universități vestite gândirea vor ca s-o-nvenine.
Și vezi pe unii, cum îi fură filozofia și știința?
Rămâi lângă Hristos la cruce: *Tu, frate, să-ți păstrezi credința!*

Se dușmănesc cu ură frații, pentru salarii și plăcinte.
Copiii-și vând comoara vieții, pentru un blid soios de linte.
Ți-e dor să guști neprihănirea, iubirea și recunoștința?
Stai lângă crucea de la mijloc: *Tu, frate, să-ți păstrezi credința!*

Te iau peste picior și-ntreabă: „Nu vezi că toate-s la-ntâmplare?
Și unde-i Dumnezeuul vostru? Ce tot, cu lumea viitoare?”
Te uiți în jur cum râd de tine, și-ți tremură toată ființa...
Nu te-nfrica, stai lângă Domnul:
Tu, frate, să-ți păstrezi credința! ■

Legământul

*Îmi saltă inima când văd un curcubeu în zare
Căci știu că legământul stă, că Dumnezeu e tare!
Dar știu un legământ mai bun, mai trainic și solemn
E-n sângele care s-a scurs la Golgota pe lemn! ■*

Harul

Eu nu-s de neam împărătesc,
Printre boieri nu mă-nvârtesc,
N-am visterie-n cufăr lat,
Și n-am un nume înrămat...
Dar am primit răvaș regesc
Că fi-va un ospăț ceresc,
Și-acolo-am fost și eu chemat!

Acesta nu-i ospăț de rând,
E masa Regelui Preasfânt,
Banchet cum n-a mai fost așa
Ospăț un împărat să dea,
O nuntă cum pe-acest pământ,
Din câte-au fost și câte sînt,
Nu s-a văzut așa ceva!

O, nu-nțeleg cum s-a-ntâmpat
Că și eu am fost invitat!
Dar am văzut numele meu,
Cu sânge scris de Dumnezeu.
Chiar Preaslăvitul Împărat,
El m-a ales și m-a chemat
Să vin la Masa Lui și eu... ■

Flori în pustie

În pustie? Cine-ar spune
Că se poate, sub arșiță
Din nisipuri, o mlădiță,
Să-și adune-o coroniță,
Albă, fină, o minune!

Dintr-un cactus, ce splendoare!
În căldura nemiloasă,
Planta lăncedă, țepoasă,
Își înalță cuvioasă
Florile ei către soare.

— Dar de unde ai tu apă,
În deșertul cu dogoare,
Că în juru-ți totul moare
De zăduf ca din cuptoare,
Iar pământul tot se crapă.

— Nu-i filozofie mare:
Orișicât de cald să fie,
Rădăcina mea sub glie,
Află chiar și în pustie,
Apa cea răcoritoare.

— Floare albă, tu mă-nvață
Să nu murmur pe cărare,
Ci în orice încercare,
Eu să știu că Domnul are
Har și pentru mine-n viață! ■

Când ne-ai chemat, Isuse...

Când ne-ai chemat, Isuse, să Te urmăm pe cale,
Să fim moștenitorii Împărăției Tale,
Ne-ai spus că vor fi piedici și lupte și nevoi,
Că vor veni dușmanii ca să lovească-n noi...

Dar n-am știut atuncea, ce brazde de durere,
Ce multe suferințe, ce lacrimi în tăcere,
Ce drumuri de prigoană, ce sânge mult vărsat,
Avea să fie partea celor ce Te-au urmat!

Dar n-am știut nici taina, că lupta cea grozavă,
E ca să scoată zgura din aur pentru slavă.
Și când ne-ai spus că lumea ne va târâ-n sobor,
Noi nu știam că umbli, cu noi chiar și-n cuptor!

Când ne-ai chemat, Isuse, să mergem după Tine,
Ne-ai spus că răsplătirea e-n veacul care vine;

Dar n-am știut atuncea, că dai și-aicea jos,
Celui mai slab din oaste, sărutul Tău duios...

Că orice suferință, mai mică sau mai mare,
O schimbi în fir de soare, în strai de sărbătoare,
Că orice prigonire o pui Tu pe cântar,
Și ne măsoți de-o mie, mai mult sublim de har! ■

Aluatul

(Matei 16:5)

Am trecut și noi, Isuse, peste apă-n grabă mare,
Și-am uitat să luăm în traistă, grâu și pâine de mâncare,
Ne-am luat cu vorbă multă, n-am făcut ce trebuia,
Și acum e pe-nserate, și nimic n-avem ce-Ți da.

Însă Tu ne spui cu pace, liniștit ca-ntotdeauna,
Că lucrările din viață în iubire-și au cununa.
Ne mai spui să nu ne-atingem, de un fel de aluat,
Pe care-l dau saducheii, fiindcă ei l-au frământat.

Mă întreb ce-nvățătură e-n muștrarea-Ți sănătoasă?
Și Îți spun că mi-e rușine, că n-am adus pâine de-acasă.
Dar îmi zici: „Tu fii cu grijă, pâine de la cine iei,
Să nu cauți aluatul plămădit de farisei!”

Doar târziu, ca ucenicii, înțelegem că - nici vorbă
Să ne cerți că astă seară, n-avem pâine pentru ciorbă!
Ai hrănit cinci mii odată, și-altădată patru mii,
Și cu Tine niciodată, pâinea nu ne va lipsi.

Dar ne spui și nouă astăzi, să nu fim ca fariseii,
Lupi și câini pe dinăuntru, și pe-afară ca și mieii;
Doar spoială pe morminte, doar sticleți cu guturai,
Doar icoane de vitrină, doar vopsea pe putregai! ■

Urcăm mereu...

Urcăm mereu pe-un munte de suspine,
Din gherla deznădejdilor amare,
La pacea însoritelor coline,
La culmea bucuriei viitoare.

Și rănila la fiecare treaptă
În mâinile ce se agață-n stâncă,
Sunt preț prea mic față de ce ne-așteaptă,
Pe culmea care nu se vede încă.

„Ferice de acei săraci cu duhul...”
—Hristos ne spune taina nemuririi—
Iar Stânca tare ce-a cuprins văzduhul
E Muntele înalt al Fericirii.

Ne-am ațintit privirea prin zăbrele,
Acolo, peste zările albastre;
Și-n vârful strâns de-a norilor perdele,
Ne-am pus tot dorul visurilor noastre.

Urcăm mereu spre culmea însorită,
Către Sion, grăbim la întâlnire,
Urcăm desculți poteca preasfințită,
Urcăm pe Muntele Iehova Iire! ■

Oare cât e ceasul, Doamne?

Oare cât e ceasul, Doamne, după ceasul veșniciei,
Hotărât din totdeauna pentru zilele simbriei?
Oare cât e de târzie vremea de la începuturi,
Pân' la ziua răsplătirii sau la capătul de cnuturi?

Cât va spune orologiul când va bate înc-odată?
Cât rămâne din cărare, în a vremilor postată?
Cât mai este în suveică fir să gate țesătura?
Cât mai e să se-mplinească iota din toată Scriptura?

Oare cât e ceasul vremii, de la vântul din Grădină,
Pân' la ziua cea din urmă, pân' la Cel ce va să vină?
Cât mai e până la clipa când la Trâmbița din urmă,
Limba ceasului îngheață, vremea-n drumul ei se curmă?

Oare cât a fost măsura, dată cu înțelepciune,
De la sfânta căutare: „Unde ești, Adame, spune!”
Pân' la cealaltă strigare: „Iată, Mirele e gata!”
Când pe norii veșniciei va veni El cu răsplata ?

Oare cât e ceasul, Doamne? — Dă-ne duh de cercetare:
Azi e ziua pocăinței, azi e ziua de salvare.
Ca să-avem și noi pe buze rugăciunile nespuse,
„Vino iar la noi, O Doamne! Vino mai curând, Isuse!” ■

Noi Te-am urmat...

Când am pornit pe Calea Ta,
Isuse binecuvântat,
Noi n-am știut că vom avea,
Atât necaz și luptă grea,
Și-atâtea ispitiri pe ea...
Dar când din lume ne-ai chemat,
Noi Te-am urmat...

Și nici n-am înțeles că vii
Pe valul mării înspumat,
Să stai cu noi în vijelii,
Să ne insufli noi țării,
Și-n orice loc Tu să ne fi
Prietenul adevărat,
Căci Te-am urmat...

Și când ai spus că ne vei da
Din harul Tău nemăsurat,
Noi n-am știut că poți avea,
Atâtea licăriri de stea
Și frumuseți în noaptea grea,
Când Fața Ta ne-a luminat,
Și Te-am urmat... ■

Roadele de slavă

O, Duh Preasfânt al Nemuririi, Izvor al vieții viitoare,
Inundă-ne ființa-ntreagă cu Dragostea-Ți nepieritoare!
Aducător de Bucurie, pune pe noi a Ta pecete,
Să tot urcăm din slavă-n slavă, către Sion în cete, cete!

Și Pacea Ta care întrece înțelepciunea cea mai bună,
S-aducă liniștea deplină, pe marea vieții în furtună!
Iar Îndelunga Ta Răbdare — parfum împrăștiat pe vatră —
Să ungă mieii care umblă prin văi pe unde lupii latră!

Da, Bunătatea să ne fie o haină scumpă, haină dalbă,
Ca vâlul moale de mireasă, ca cea mai delicată salbă!
Să nu răspundem la sudalmă, la ură și amenințare,
Decât cu dragoste și gata pentru o dulce-mbrățișare!

O, dă-ne, Duhule de Viață, îndemn la Facerea de Bine,
Ca hainele țesute-n Iope, de Dorca, pentru orișicine,
Ca milosteniile duse din Cezarea lângă mare,
De la cucernicul Corneliu, până la Tronul de-ndurare!

Credincioșia lângă Domnul: cu orice preț, în orice luptă...
Blândețea sub povara crucii: în trupul frânt, cu haina ruptă...
Și Înfrânarea poftelor rele, în cortu-acesta de ispite...
Să fie roadele de slavă ale Bisericii iubite! ■

N-ar fi păcat ?

Să fi aproape de Împărăție, aproape de cel mai înalt destin,
Și totuși să rămâi așa departe de slava vieții harului divin,
Să nu mai poți cuprinde niciodată, cu ochii tăi al gloriei Palat!
Ce trist: ai fost chiar lângă Poarta Vieții, dar n-ai intrat, n-ai vrut...
Și nu-i păcat?!

Să fi strivit de valurile morții, de negura furtunii să fi prins,
Și să te-ajungă Barca de salvare, și Brațul lui Hristos să-ți fie-ntins,
Dar să-l respingi, să nu vrei mântuirea, și să rămâi în valuri cufundat,
Când ai fi fost salvat atât de simplu, te-ai încăpățânat...
Și nu-i păcat?!

Să ți se dea o cinste fără seamăn, în necuprinsul mare univers,
Să vină soli regești cu grațierea, să-ți spună că zapisul a fost șters,
Și că-mpăratul dă o masă mare, la care ești și tu cu drag chemat,
Iar tu, de Dumnezeu fără să-ți pese, respingi chemarea Lui...
Și nu-i păcat?!

Să fi aproape de Mântuitorul, dar să nu vrei să-I dai inima ta;
Să fi chemat de Duhul Sfânt la viață, dar tu să-alegi hidoasa moarte rea;
Să-auzi cum Evanghelia îți spune că tot trecutul tău a fost iertat,
Și totuși să alergi către Gheenă, pierdut în veci de veci...
Și nu-i păcat?!

Să fi chiar lângă Ușa Îndurării, numai un pas și peste prag să treci;
Să fi de Paradis așa aproape, și totuși să rămâi afară-n veci!
Să guști din roada Țării Preaslăvite, dar să nu intri-n ea, să fi salvat,
La prag de Rai, dar, vai!, rămas afară, în veșnicul blestem...
Și nu-i păcat?!

O, vino azi! De ce refuzi chemarea? De ce respingi eternele comori?
Slăvitul Tată, iată, pentru tine, un cer întreg l-a-mpodobit cu flori!
Ți s-a făcut o cinste fără seamăn, să-ajungi ce niciodată n-ai visat,
Moștenitorul Regelui Măririi... Oare-L poți refuza? . . .
. . . N-ar fi păcat? ■

Ce minune!

După frig, după zăpadă, după iarna cea cumplită,
Mugurii-și deschid cununa dintr-o tufă vestejită.
Dumnezeu Și-a-ntins bagheta, și natura se supune,
La un semn se-mpodobește cu dantela de minune!

Preasfioasele brândușe, brebeneii în buchete,
Se întrec în frumusețe cu un strat de violete.
Nu le pasă că-n uimire, le privesc și n-am ce spune,
E-o splendoare prea frumoasă, ireală, o minune!

Despre taina frumuseții, vin să spună clopoței,
Tămâițele firave, toporașii, ghiociei,
Cu atâta gingășie, aplecate-n rugăciune,
Preamăresc pe Creatorul: Ce splendoare! Ce minune!

Pomii și-au deschis beteala florilor ca de zăpadă,
Au adus parfum și zâmbet, veselie în ogradă.
- Ce îndrugă filozoful, și ateul ce tot spune? -
Nu-i ascult. Miros o floare, și le zic: E o minune!

Dumnezeu Și-a luat penelul, l-a muiat într-o culoare,
Și-a-nceput cu alb, cu verde, până a pictat o floare,
Apoi alta, și-ncă una, apoi mii și mii-n pășune,
A-mbrăcat întreg pământul într-o haină de minune.

Solomon își pierde slava lângă salcia-nflorită,
Îl întrece lăcrămioara, cu argint împodobită.
Și narcisele cu aur vor pământul să-ncunune,
Ca să spună toată lumea: Ce minune! Ce minune! ■

Osana , sus în ceruri!

Osana, sus în ceruri, și slavă în mărire!
Adu-ne, Prinț al Păcii, și nouă mântuire!
Osana, Iată vine Cel binecuvântat,
În Numele puternic, slăvitul Împărat!

Osana, Îți așternem, Isuse, la picioare,
Din zdrențele de haine, covor de sărbătoare.
Osana sus în ceruri, la Tronul preaslăvit,
Osana pe pământul, cu jale învelit.

Osana în mărire, în locurile sfinte,
Unde se-aduce slava Cerescului Părinte!
Și-aicea jos, Osana, cu ramuri ce se frâng,
Cu inimi lâncezite, cu inimi care plâng.

Osana în belșugul din casa veseliei,
Osana lângă blidul uscat al sărăciei.
Osana-n bucurie, Osana în dureri,
Osana-n gerul iernii, Osana-n primăveri.

Osana când e noapte, și răul se întinde,
Osana când iubirea și pacea ne cuprinde.
Osana la-ntâlnire, cu dor când ne privim,
Osana când în lacrimi duios ne despărțim.

Osana între sfinții cu fețele de îngeri,
Osana între robii ce-au strâns numai înfrângeri!
Osana, vino, Doamne. îndură-Te de noi,
Te cheamă cei din lanțuri, din temniți și noroi.

Osana în splendoarea de vis și înălțime,
Osana jos în ochii orbiți de-ntunecime!
Osana în cântarea și-n versul inspirat,
Osana în tăcerea adâncului oftat!

Osana Ție, Doamne, în Cerul de lumină,
Osana în adâncuri, în pieptul ce suspină!
Osana când ajungem în stările de har,
Osana când se pare că jertfa-i în zadar.

Osana când parfumul iubirii ne-mpresoară,
Osana când tristețea și jalea ne doboară;
Osana în tenebre, Osana-n ceruri sus,
Spre slava și mărirea, Iubitului Isus!

Să cânte serafimii cântarea minunată,
Să cânte omenirea acum ca niciodată!
Căci iată, se ivește lumina-n zori de zi:
Isus Hristos, Osana! la noi va reveni! ■

Noi Îți cântăm „Osana”

Chiar dacă-ar fi, Isuse, povara să ne doară,
Pentru credința-n Tine, să-ajungem de ocară...
De Tine nu ne rupem, Isuse, niciodat',
Noi Îți cântăm „Osana!” — Slăvite Împărat!

Cohorta preoțească din dinți să tot scrâșnească,
Să turbe tot Sinedriul, apozii să lovească...
Noi Îți așternem ramuri și haine pe pământ,
Și Îți cântăm „Osana!” — Isuse, Rege sfânt!

Aspida otrăvită târască-se prin zgură,
Toți demonii să ragă cu spume pe la gură...
Noi mergem înainte spre cerul luminos,
Și Îți cântăm „Osana!” — Stăpâne glorios!

Să strige și Caiafa, și preotul de Ana,
De ura lor aprinsă, vuiască toată strana...
Noi știm că vii, Isuse, pe-aicea c-ai să treci,
Și Îți cântăm „Osana!” — Mărit să fi în veci!

Să nu mai fie nimeni să vrea să Te-nțelegă,
Și singuri să rămânem ai Tăi în lumea-ntreagă,
Noi Îți cântăm și-atuncea cu glasu-n jar topit,
„Osana!” — Ție Doamne, Isuse Preaiubit! ■

Osana Îți cântăm, Isuse!

Osana Îți cântăm, Isuse! Odraslă binecuvântată,
Preasfinte Fiu din veșnicie unit cu Preaslăvitul Tată!
În pasul Tău de biruință, ridică-Ți marele toiag!
. . . Dar oare, ce fior Te prinde? De ce ești trist, Isuse drag?

Osana! Să tresalte cerul și tot pământul dintr-odată,
Cuvântul din vechime, iată, — cu slavă astăzi ni Se-arată!
Cel Sfânt și veșnic, Creatorul, vine călare pe asin!
. . . Și undeva tâmplarul taie din lemn o cruce pentru chin.

Osana! Binecuvântat să fie Acel ce-i Rege din vecie!
Copiii saltă-n jur și cântă, bătrânii răd de bucurie.
. . . Și-o tufă de scaieți întinde cu țepii otrăviți un fir,
Și spinii-și împletesc cununa la marginea de cimitir.

Osana! Din finici și haine, covor 'nainte Ți Se-așterne;
Mesia, Tu adu-ne pacea, dă-ne puterile eterne.
. . . Și undeva-ntr-o fierărie, sub un ciocan înfricoșat,
Trei cuie nemiloase, strâmbe, pe nicovala grea se bat.

De ce ai lacrimi pe obraji strălucitori și fără pată?
De ce Ți-e fruntea cu broboane, parcă de nori întunecată?
Osana Îți cântăm, Isuse... și ochii Tăi, făclii de cer,
Văd crucea grea, și văd cununa, și văd piroanele de fier... ■

Simon bar Iona

Cu părul vâlvoi și cu ochii holbați,
Pe poarta din dos se strecoară,
O umbră sihastră cu chipul de ceară,
Se-ngesuie-n șirul de-aprozi adunați,
De preoți bărboși, cărturari însemnați,
În curtea de-afară.

O slujnică fuge cu pașii vioi,
Să-l vadă de-aproape mai bine:
— „Îți spunem Șalom, Pace ție, străine,
Dar, cum de-ai venit chiar și tu pe la noi,
Când tu și Isus ați umblat amândoi,
Pe-atâtea coline?”

— „Șalom, Pace ție... Dar nu știu ce zici!”
(Răspunde străinul cu-asprime),
Și altă femeie îl vede, și vine:
— „Aha, deci, pescare, te văd și pe-aici,
Că ieri cu Isus și cu-ai Lui ucenici
Erai în mulțime...”

Și omul se-ascunde de vorbele lor
Și vrea să dispară hoțeste,
Dar vede un foc de cărbuni și se-oprește,
Și-acolo se vâără în vorbă ușor;

Iar unul se-apropie bănuitor,
Și lung îl privește,

— „Nu-ncape-ndoială, și tu ești cu ei,
Că vorba îndată te-arată,
Ești din Galileia, ai limba-nfocată!
Vorbești ca Isus și în ochi ai scânteii!”
...Și în jur se adună aprozi, saducheii,
Se face o gloată.

Ca fiara-ncolțită de jur împrejur,
El strigă cât poate cu gura:
— „Ce, vi s-a urcat iar la cap băutura?
Nu-l știu pe Isus, nu-l cunosc, și vă jur,
Eu vreau să-mi petrec, să trăiesc în huzur;
Nimic cu Scriptura!”

Și-atunci, o tăcere se face de-odat':
În ușa pridvorului mare
Sub bolta de cedru Hristosul apare,
Pășește încet și cu pas legănat,
Împins și lovit, îmbrâncit și scuipat...
Și lumea tresare.

Se uită Hristos către cel preaiubit,
Îl vede la foc de cărbune,
Și fața Lui parcă senină îi spune
Ceva prea frumos ca să fie rostit,
Ceva prea sublim ca să fie-auzit:
Ca o rugăciune.

Suveicile ochilor s-au împletit,
Pivirile parcă îngheață:
Un Rege scuipat de mulțimea semeață,
Și-un biet ucenic trădător, umilit,
Un Simon bar-Iona, și un Rege zdrobit,
Stau față în față...

Și tocmai atunci un cocoș din tufar
Suna răgușit deșteptarea;

Un lung cucuriguu era doar cântarea,
Căci în adâncimea de suflet hoinar,
Ecol durerii cu-atâta amar,
Plângea lepădarea.

Și-atunci într-un geamăt prelung, dureros,
Apostolu-ncepe și plânge.
Se-ntoarce și cade, și mâinile-și frânge,
Se uită-mprejur, și-apoi strigă de jos,
— „Vai mie! Chiar eu L-am trădat pe Hristos!”
Și-n mâini are sânge.

.....
Dar fost-a în cronica sfântă lăsat
Să fie și-alt foc de cărbune:
Și Domnul cu Petru ca-n zilele bune,
Vorbesc lângă mal, și Bar-Iona iertat
De trei ori acum către Domnu-nviat,
Iubirea i-o spune.

Iar astăzi întreabă la alt înserat
Pe-alt Simon cu gânduri rebele,
Pe mine, cu toate trădările mele:
— „Simoane Bar Iona, te-ntreb, ai uitat
De crucea pe care am stat atârnat,
În cuiile grele?”

„Te-ntreb, Mă iubești mai sublim, mai presus
De toate simțirile firii?
Mai mult decât poate cântarul vorbirii
Să pună-n cuvinte, oceanul nespus,
Imens, nesfârșit, cât e cerul de sus,
Fiorul iubirii?”

...O, Doamne Isuse, Tu știi cât iubesc
Și cât mi-e măsura-n suflare,
Dar umple-Mă Tu cu iubirea Ta mare,
Cuprinde-mă-n harul Tău dumnezeiesc,
Mereu mai aprins să iubesc, să trăiesc
A Ta-mbrățișare! ■

Cununa

Din spini și măracini și pălămidă,
Din ce-am avut aici mai nemilos,
Ți-am împletit, muiată în aspidă,
Cununa veacului întunecos.

Ți-am apăsă-o peste fruntea sfântă,
Adânc să intre țepii otrăviți,
Și spinii, parcă ei se înspăimântă
Când simt că-n sânge sunt învăluți.

Te recunoaște-nfiorată firea,
Uimite stelele pe ceruri plâng,
Și soarele-și acoperă privirea,
Pământul se cutremură-n adânc.

Ești oare Tu, Stăpânul pe ținuturi
Cu slăvi de hrisolit și de bazalt?
Cel ce purtai 'nainte de-nceputuri,
Cununa Paradisului înalt?

Te văd cum porți pe cruce în piroane,
Strivit sub al blestemului refren,
În loc de diademe și coroane
Cununa cu păcatul din Eden...

Te uiți la noi smerit ca-ntotdeauna,
Ne vezi prin stropii sângelui vărsat;
Ești Rege, nu că Ți-am pus noi cununa,
Ci fiindcă-n sângele acela ne-ai salvat! ■

De unde ai, Isuse drag?

De unde ai, Isuse drag,
Atâta strălucire,
Că luminezi al nost' drumeag,

Și schimbi poverile-n șirag
De trepte spre mărire?

Din ce azur de cer senin,
Din ce sclipiri de stele,
Ne-aduci balsam pentru suspin,
Ne dai miresmele de crin
În ceasurile grele?

Și din ce zări de necuprins
Aduci atâta soare,
În sufletul căzut învins,
Unde și candela s-a stins,
Și jarul pe altare?

De unde ai atâta har,
Când vii în zori pe rouă,
Când ne întâmpini la hotar,
—Între dulceață și amar—
Și ne spui, „Pace vouă” ? ■

Din cele mai adânci tenebre...

Din cele mai adânci tenebre, în care moartea L-a cuprins,
S-a ridicat Biruitorul, Isus Hristos de neînvinc.
Și s-a cutremurat pământul de glasul Lui cutezător,
Când desplicatu-s-a mormântul, și El ieși triumfător.

Demonicele căpetenii din vadul rece de șurlău,
N-au fost în stare să înnoade un singur lanț în jurul Său.
Când moartea se credea stăpână, țărâmul i-a fost invadat,
La ultima ei lovitură, Hristos din morți a înviat!

Ca să nu vadă putrezirea, a treia zi, cum a fost scris,
Hristos Și-a luat cu Sine prada de suflete spre Paradis,
Și din adâncul cel mai mare, pe toți Hristos i-a ridicat,
Până la Tronul Lui de slavă, când din mormânt a înviat!

S-au risipit în vânt ca pleava cohortele de inamici,
S-a năruit tot planul mârșav al otrăviților vlădici.
Căci n-a fost piatră să oprească pe Voievodul cel viteaz,
Și nici peceți sau gărzi romane să-I pună-n cale vreun zăgaz.

Așa cum a grăit Scriptura, chiar Dumnezeu Atotstăpân,
L-a scos pe Fiul din morminte, a spart Șeolul cel bătrân.
Și-ntr-un alai întins în zare de sfinți ce s-au aliniat,
Din cele mai adânci tenebre, Hristos din morți a înviat! ■

Gornistul

Gornist al veacului ce vine,
O, vestitor de vremuri noi!
Fă să răsunе azi chemarea
La harul vieții de apoi!

Să sune goarna mai cu vâlvă,
Cu sunet mai înflăcărat,
Căci n-a fost niciodată ziua
Așa aproape de-nserat.

Din întunericul cel mare
Și din necazul cel mai greu,
Toți oropsiții de păcate
Să vină azi la Dumnezeu.

Să cadă Porțile de-aramă,
Și-a lor putere de Șeol,
Căci Domnul biruiește moartea,
Și-i lasă tot tărâmul gol.

Gornist, ia goarna, și te urcă,
Pe Muntele cel mai înalt,
Și dă semnalul să pornească
Împărăția la asalt! ■

Așteptarea

Așteaptă dimineața și zorile luminii
Oricât ar fi de sumbră cătușa-ntunecimii,
Din glia cea mai neagră vor înflori iar crinii!
Chiar dacă viața pare și tristă și nedreaptă,
Nu dispera, ci crede, iubește și așteaptă!

Rămâi în rugăciune în ceasurile grele,
Căci Dumnezeu lucrează dincolo de zăbrele,
El vine lângă tine în licăriri de stele,
Să-ți dea cu bucurie răspuns la rugăciune,
Pe pagina boțită El scrie o minune!

Așteaptă cu răbdare vifornița să treacă,
Și dacă plânge crângul și crengile se-upleacă,
Și dacă pe cărare se-adună promoroacă,
Și țurțurii de gheață mai picură ca ceara,
Tu știi că iarna trece și vine primăvara.

Așteaptă să răsară din orice rău un bine,
Isus Mântuitorul rămâne lângă tine,
Ți-a dat făgăduința și mâna Lui te ține;
Așteaptă mântuirea din orice grea văpaie,
Așteaptă curcubeul din orice nor cu ploaie! ■

Măsura

Măsura — ni-e un lat de mână, și viața — doar o alergare,
Și tot ce strângem pân' la urmă e numai trudă și sudoare;
O flacăra care se-aprinde, și-apoi încet își stinge jarul,
O apă care se tot scurge, până când s-a golit paharul.

Și dacă n-am avea nădejdea că dincolo de ce se vede,
Mai e o lume viitoare, și n-am avea în Cine crede;
Dacă n-ar fi o veșnicie, și nici Hristos Mântuitorul,
Ar fi non-sens întreaga viața, și-ntunecat tot viitorul... ■

Mama mea, mama mea...

Când în zori de dimineață
Am plecat hoinar în viață,
Cine-n prag mă săruta?
Și duios mă-mbrățișa?
Mama mea, mama mea!

Când eram pe drum departe,
Pe cărările deșarte,
Cine nopțile veghea,
Și întruna se ruga?
Mama mea, mama mea!

Și când am venit acasă,
Cine mi-a ieșit voioasă,
Lângă poartă ca să-mi dea
Toată dragostea din ea?
Mama mea, mama mea!

...Când ne-a spus La Revedere,
Pân' la clipa de-nviere,
Cine dulce ne zâmbea,
Și ne binecuvânta?
Mama mea, mama mea! ■

Icoana

N-am văzut umbletul cucernic
Învăluit în patrafire,
Al sfinților pictați măiestru,
Pe câte-un zid de mănăstire...

Dar mi-a dat Dumnezeu odată
Un har din cele mai de seamă,
Să văd cum umblă în lumină
O dulce și-nțeleaptă mamă!

N-am auzit ce glas avut-au
Preasfinții din iconostase,
Ce elocvențe, ce mătăanii,
În vocile lor cuvioase...

Dar mi-a dat Dumnezeu odată,
Să-aud în limba românească,
O mamă ce știa să cânte,
Să mângăie, să mă iubească.

N-am cunoscut pe sfinții-aceia
Cu fețe lungi, zâmbind amarnic,
Înghesuți într-o icoană,
Suflați de praf la câte-un praznic...

Dar mi-a dat Dumnezeu odată
Icoană vie, nu din ramă:
O sfântă... veselă, senină,
Și căreia-i ziceam eu „mamă”. ■

Amintiri despre mama

De unde-aveai, o, scumpă mamă,
În vremea-aceea de demult,
Atâta miere-n graiu-ți dulce
Că nu mă satur să te-ascult?

De unde-aveai în rugăciune
Atâta patos luminos,
Că ți-ai luat copiii-n brațe,
Până la poala lui Hristos?

De unde-aveai, o, scumpă mamă,
Așa parfum în pașii tăi,
Că-n preajma ta erau toți crinii
Și toate florile din văi?

De unde-aveai atâta soare,
În ochii tăi frumoși de vis,
Că până azi ne luminează
Cărările spre Paradis?

De unde-aveai în șoaptă farmec,
Și-atâtea sfinte melodii,
Că alungai toată durerea
Din inimile de copii?

De unde-aveai atâta pace
În mâinile ce ne-au atins,
Că mângâierea lor și astăzi
E-n harul care nu s-a stins?

De unde-aveai, o, scumpă mamă,
Un zâmbet parc-adus din rai,
Când ne-nveleai cu Tatăl Nostru,
Și-apoi duios ne sărutai? ■

Pentru zilele cu soare...

Pentru zilele cu soare,
Pentru zilele cu nor,
Dă Tu binecuvântare,
Doamne, peste-al Tău popor.

Peste lacrima vărsată,
Peste râsul cel vioi,
Doamne, Fața Ta curată
Strălucească între noi!

Când e holda risipită,
Ca și-atunci când spicu-i greu,
Nu ne lăsa în ispită,
Să cădem din brațul Tău.

Pentru plânsul despărțirii,
Și întoarcerile-n prag,
Dă-ne dorul înfrățirii
Sub slăvitul Tău toiag.

Pentru dulcea-mbrățișare,
Unde-a fost atâta chin,
Îți aducem închinare
Și-Ți cântăm în veci, Amin! ■

Har fără măsură...

Sunt fiul ce se-ntoarce din mlaștini și zăvoaie,
Din căile pierzării, din șanțuri și gunoaie;
Iar Tu, slăvit Părinte, îmi ieși plângând 'nainte,
Și-mi cazi la piept în hohot, și mă săruți fierbinte!

Sunt fiul care-ntr-una Ți-am risipit averea,
Și Ți-am adus rușinea, și chinul, și durerea;
Iar Tu, cu-mbrățișarea cea caldă a iubirii,
Îmi dai o haină nouă, mantaua izbăvirii!

Sunt tot murdar și lănced, în zdrențe și mizerii;
Iar Tu îmi pui în deget inelul înfierii!
Și-n loc de-amar și jale, în loc de praf și zgură,
Îmi dai comoara scumpă de har fără măsură!

Mă-ntorc desculț acasă, murdar, un fără-minte;
Și Tu pui să-mi aducă o nouă-ncălțăminte.
În loc de-o viață goală, mi-o dai pe-a Ta deplină!
Și-n loc de ani-risipă, îmi dai Tu ani-lumină!

Sunt fiul din gunoaie, mă-ntorc —gunoi— acasă;
Iar Tu, de bucurie, dai pentru mine-o masă,
Cum n-a mai fost vreodată, ospăț așa de mare,
Și chemi la el să vină tot Ceru-n sărbătoare! ■

Ce spui, Isuse, când mă vezi?

Ce spui, Isuse, când mă vezi, că nu stau în lucrare,
Și-aud doar zuruie de-agingi, dar nu și-a Ta chemare?
Mă chemi frumos, cu glas duios, și-n loc să vin eu dau să fug,
Visez palate cu belșug, iar Tu mă-aștepți să trag la plug,
Și nici nu știu că-acolo-n jug, e slava cea mai mare!

Ce spui, Isuse, când Te uiți, cu ochii triști la mine,
Și vezi că umblu fără rost, în loc să merg cu Tine?
Te uiți și plângi că-n viața mea, și-n port și-n grai și-n mers,
Nu se mai vede Chipul Tău, efigia de har s-a șters,
Și-ai vrea cu mine să vorbești, și vezi că n-ai cu cine...

Ce spui, Isuse, când mă vezi, pârât cu-nverșunare,
De cel viclean și blestemat, și-s fără apărare?
Te-aplec și scrii tăcut în praf... Știi cine sunt, și ce-am lucrat,
Știi că în toate-s vinovat, că tot ce-auzi e-adevărat,
Dar singur, Tu, Cel bun și sfânt, îmi dai cu drag iertare!

Ce spui, Isuse, când în jur furtuna se desface,
Și prin talazuri văd cum vii, să-aduci în suflet pace?
Aproape nici nu știu cui spui: să tacă valul înspumat,
Sau mie-mi spui să știu să tac, și să aștept netulburat,
Până într-un zefir curat, furtuna se preface?

Ce spui, Isuse, când pe drum, la furca din răscruce,
Te-a părăsit și cel mai drag, Te lasă și se duce?
Și-atunci Mă-ntrebi: „Nu pleci și tu, nu joci și tu la hora lor?”
Și nu sunt Petru, dar cu zor, Ți-aș spune dragostea cu dor,
Că vreau să stau, să port și eu, cu Tine-aceeași cruce! ■

Ridicați-vă privirea !

Ridicați-vă privirea, frați mei de-o-mpărăție !
La Isus, Regele nostru, ochii țintă să vă fie !
Îmbrăcați-vă armura de lumină și de fier,
Dumnezeu vă pregătește pentru gloria din cer.

Ridicați-vă privirea de la chin și neputință,
Și trăiți cu bucurie deja sfânta biruință!
Sus privirea de la gherlă, de la groapa cu noroi!
Dumnezeu vrea să-Și arate, harul și puterea-n voi!

Ridicați-vă privirea de la luptele pierdute,
Și porniți cu vitejie înspre alte noi redute!
Desnădejtile cumplite, ca și mărăcinii deși,
Să le mistuie deodată dragostea celor aleși.

Ridicați-vă privirea de la ori și ce se vede
Fiți oștirea cea slăvită care-n Domnul se încrede!
Nu lăsați să vă înfrice răcnetul mârșav de leu,
Voi sunteți chemați la slavă, și cu voi e Dumnezeu!

Ridicați-vă privirea de la jale și morminte,
Către bucuria mare ce vi-e pusă înainte,
Și nădejdea să vă fie-n harul ce va fi adus
Chiar în ziua arătării slavei Domnului Isus! ■

Un Nou Zapis

S-au ridicat Nimrozii lumii, călăi și zbiri și împărați,
În luptă la războiul mare, ca lupii hămesiți, turbați.
Au pus la cale planul morții, și s-au unit toți într-un gând:
Au răstignit pe Domnul slavei, și L-au închis într-un mormânt.

Credeau atunci stăpânii lumii, că planul lor a izbutit,
Și-n văgăunile de moarte, pe Dumnezeu L-au biruit.
Dar a venit o dimineață, a treia zi s-a luminat,
Și s-a-mplinit atunci Scriptura: Hristos din morți a înviat!

Din cea mai fioroasă luptă și înfricoșător abis,
Biruitoi a ieșit Domnul, purtând cu El un nou Zapis:
O Lege nouă scrisă-n fire: că boldul crud al morții reci,
E pradă de război în mâna Acelui Viu în veci de veci.

Și când băteau soldații cuie, în mâna care ne-a creat,
Zapisul de demult al Legii a fost și el crucificat.
Și altul nou, înscris cu sânge, și-a deschis pagina dintâi:
A fost zdrobit capul Satanei sub un însângerat călcâi!

Ce zi de mare biruință a fost atunci în univers
Când Domnul nostru, la Golgota, zapisul cu porunci l-a șters!
A frânt domniile sinistre și ale lumii stăpâniri,
Ieșind biruitor prin cruce, în suferinți și pătimiri.

Istoria era o noapte, ce s-a-ncheiat pe crucea grea,
Dar a venit și-o dimineață cu străluciri de rai în ea.
Și a-nceput o sărbătoare, urale și cântări la porți,
Când Domnul slăvilor eterne S-a ridicat dintre cei morți!

S-au ridicat Nimrozii lumii, și mândrii Nebucadnețari,
Dar au zidit numai redute de cârțițe și de țăntari.
Cohortele lui Lucifer, zdrobite, Isus Mesia le-a învins,
Și peste fortăreața morții drapelul vieții Și-a întins.

Mesia, Dumnezeuul veșnic, El, Fiul omului de lut,
Cu bucuria Învierii întreg pământul a umplut.
Și diademele de glorie dintr-ale cerului țării,
În veacurile viitoare pe fruntea Lui vor străluci.

Un nou hrisov de-mpărăție a fost deschis de Cel Preasfânt,
Edictul de proprietate asupra vechiului pământ:
Că tot ce-a fost creat vreodată, și tot ce va mai fi creat,
Sunt și vor fi pe totdeauna a Celui care a-nviat.

Da, scris-au cronicarii vremii în cărțile care rămân,
Minunea cea mai glorioasă a Domnului Atotstăpân:
Că a ieșit din groapa morții, din închisoarea de granit,
Și sus pe scaunul de slavă S-a așezat Cel răstignit.

Dar vor mai scrie o minune... la fel de mare în zapis,
Minunea îmbrăcării noastre cu slava Lui de nedescris.
Minunea că și nouă Domnul, Cel viu, și sfânt, și-adevărat,
Ne-a dat făclia nemuririi: Cu EL, și noi am înviat !!! ■

Unde-aș mai găsi, Isuse...

Unde-aș mai găsi, Isuse, fericire ca la Tine,
Când de jos, din groapa morții, mă ridicai la slăvi divine...
Când, după ce alții-n groapă m-au lovit cu pumnii strânși,
Tu Te-apropii să mă mângâi, și îmi ștergi obrazii plânși?

Unde-aș mai găsi, Isuse, un izvor de apă vie,
Ca la Tine, Stânca vieții, clocotind de bucurie...
Când pustia cea uscată mă sleiește de puteri,
Și Tu îmi deschizi Elimul ca umbrar de palmieri?

Unde-aș mai găsi, Isuse, ca la Tine izbăvirea
De săgețile urgiei care poartă nimicirea...
Când în crăpătura stâncii, între arșiță și chin,
Mă ascunzi în ceasuri grele, să mă odihnesc puțin?

Unde-aș mai găsi, Isuse, o iubire-așa de sfântă
Ca iubirea Ta sublimă, care mă binecuvântă...
Când în noaptea întristării, Tu îmi dai cântări târzii,
Și cu îngerii-mpreună, ușor, lângă mine vii?

Unde-aș mai găsi, Isuse, haruri nemaiauzite,
Înălțări din slavă-n slavă, desfătări preastrăluicte...
Ca atunci când ochii-aceștia Fața Ta o vor vedea,
Și pe străzile de aur, sus în Cer mă vei lua? ■

Mai lasă, Doamne, harul !

Mai lasă, Doamne, harul în vremile de-apoi,
Cu duh de pocăință să vină peste noi,
Să umple tot pământul cu îndurarea-Ți mare,
Ca să răsară zorii de vis și sărbătoare,
Ai secolilor noi!

Mai lasă, Doamne, harul de glas dumnezeiesc,
Puternic să răsune prin cei ce Te vestesc!

Iubirea Ta, Isuse, ca roua pe câmpie
Să-aducă iar frăție, cântări și bucurie,
Pe plaiul strămoșesc!

Mai lasă, Doamne, harul din ploile târzii,
Ca proaspete Rusalii peste-adunări pustii!
Să înflorească iarăși ogoarele-nsetate,
Să curgă de la Tine în brazdele uscate,
Șuvoi de ape vii!

Mai lasă, Doamne, harul de flacără și vânt,
Să vină să cuprindă Biserica-n avânt,
Să fim pe totdeauna uniți într-o credință,
Un singur Trup în Tine, o singură ființă,
Prin Duhul Tău cel Sfânt! ■

Silabe

Mă-ntreabă astăzi nepoțica,
Zâmbind cu fața ei vioaie:
— Ce-ai scris, că nu-nțeleg nimica,
Bunicule, aici pe foaie?

— Păi, uite-aici un EM, - ia seama -
Și-un A, alt EM, și-un A, scris mare,
Și le citești legate MA-MA...
Iar ea se uită cu mirare;

Și dă din cap că nu-nțelege,
Că n-a-nvățat tot alfabetul;
Și-o iau de-oparte ca să lege
Silabele mai cu încetul.

La fel e Dumnezeu cu mine:
Când nu mai știu în Sfânta Carte,
Să leg silabele divine...
Mă ia Hristos cu El de-oparte. ■

ISUS ! ! !

Isus, Iubire fără seamăn, Cuvânt de har și bunătate,
Sfânt Elohim din veșnicie, Stăpânitorule a toate;
Ești Cel ce ești, Slăvit Iehova, Cel ce erai, și Cel ce vii,
Ești Strugurele cu dulceață din viile din En-Ghedi!

Ești Steagul, Răscumpărătorul, Lumina lumii, Aurora,
Din veșniciei Începătorul, și Încheierea tuturoră,
Arhieru și Miel de jertfă, Altar cu sângele-Ți sublim,
Lumină și Desăvârșire — Urim de taină și Tumim!

Cel sfânt și-adevărat și veșnic, Cel fără umbră de schimbare,
Domnul oștirilor slăvite, Cetatea noastră de scăpare;
Ești Pâinea caldă, Stânca vieții, și Apa vie din izvor,
Ești Domnul slavei, Prințul Păcii, Olarul, Marele Păstor!

Ești Dumnezeuul sfintei ungeri cu untdelemn de bucurie,
Ești Piatra ce Te rupi din munte să-aduci slăvita-mpărăție!
Odrasla care se ridică din rădăcina lui Ișai.
Nemuritorul, Nevăzutul, Iehova-Iire, El-Șadai!

Luceafărul de dimineață, Cel Viu, Izvorul fericirii,
Calea-Adevărul și Viața, Mântuitorul omenirii,
Ești Leul din coapsa lui Iuda, și Mielul junghiat în chin,
Ești Dumnezeu Atotputernic, ești Aliluia și Amin! ■

Laudă și Osanale...

Ești la început de viață? — Cântă astăzi o cântare!
Nu vei mai fi niciodată așa fraged pe cărare.
Și cu vocea ta frumoasă, cu un glas de îngerăș,
Cântă dragostea lui Isus în al sfinților locaș.

Ești la vârsta tinereții, ești în anii de putere?
Cântă Domnului mărire, cu iubire, cu plăcere!
Nu vei mai gusta dulceața visurilor ce se țeș,
Ca și-n anii tinereții, când pe Domnul L-ai ales.

Ești în anii ce coboară, de pe culme înspre vale?
Cântă, frate, cântă, soră, laudă și osanale!
Domnul vrea în noi să-arate cum se cântă mai cu foc,
Atunci când în viață trecem peste coama de mijloc.

Ești la anii bătrâneții, soarele-n amurg apune?
Cântă plin de bucurie imnuri de închinăciune!
Nu te da bătut la tineri! Cântă să-nvețe și ei,
Cum se cântă-n adunare, cu credință și teme!

Ești la malul proslăvirii, și ești gata de plecare?
De pe buze să-ți răsunе chiar în șoaptă o cântare!
Căci pe malul de dincolo, izbucnind în slăvi cerești,
Toate oștile de îngeri te salută când sosești. ■

Cetate tare-i Dumnezeu!

Psalmul 27

Cetate tare-i Dumnezeu și Stânca vieții mele,
Și Adăpost ocrotitor în vremurile grele.
De cine oare să mă tem? Ce m-ar înfricoșa,
Când Domnul e lumina-n veci, și mântuirea mea?

Cei răi înaintează azi și vor să mă mânânce,
Dar e mai tare Dumnezeu, și planul lor îl frânge.
Când dau atacul contra mea cu sulițe din iad,
Tocmai prigonitorii mei se clatină și cad.

O, nu-Ți ascunde Fața Ta, când năvălesc vrăjmașii,
Ci pe cărarea harului povățuiește-mi pașii;
Nu mă lăsa la bunul plac al dușmanilor mei,
Când vin, puhoi, și mă lovesc, Te luptă Tu cu ei.

Chiar o oștire de-ar veni, oștire blestemată,
Și-ar face contra mea război toți demonii deodată,
Eu tot plin de încredere, aș spune liniștit,
„Doamne, Eu caut Fața Ta! Cu Tine-s fericit!”

Un lucru cer în rugăciuni, și îl doresc fierbinte,
Aș vrea să locuiesc mereu în Casa păcii sfinte,
Și frumusețea Domnului acolo s-o privesc,
În lumea plină de minuni a Templului ceresc;

În ziua când necazul rău va șuiera năpraznic,
În Cortul Domnului să stau, chemat de El la praznic.
Ascuns în palma lui Isus, mă voi adăposti,
Sub streășina de fericiri, în cortul celor vii.

Mi se înalță fruntea sus, și cânt voios într-una,
Căci Domnul are-n mâna Lui triumful și cununa.
Inima mea! Fii tare deci, nicidecum nu dispera:
Căci Domnul e lumina-n veci, și mântuirea mea! ■

Mireasa Domnului aleasă

Ce Mire scump și plin de slavă e Domnul nostru minunat,
Și ce iubire fără seamăn, El peste noi a revărsat!
Ne poartă azi din slavă-n slavă spre-a-al veșnicilor popas,
Ne pregătește să fim gata pentru al Întâlnirii ceas.

Din străinătăți și din robie, și din ursita cea mai cruntă
El Își răscumpără Mireasa, o-mpodobeste pentru nuntă;
O curățește în botezul cu apă prin al Său Cuvânt,
Și o sfințește în mireasma răbdării Duhului cel Sfânt.

Ca lacrima din stropi de rouă, sclipind în razele iubirii,
Mireasa ochii-și ațintește spre bucuria izbăvirii;
Și-n feciorelnica-i privire, se văd atâtea așteptări,
Atâtea doruri de iubire, de mângăieri și desmierdări...

Mireasa Domnului aleasă, slăvită, scumpă, și sfioasă,
Și-a pus marama dantelată, ca zorile chiar mai frumoasă.
Iar temnițele suferinței, și veacurile de necaz,
În loc de zbârcituri să-i lase, i-au pus bujorii în obraz.

Biserica strălucitoare s-a îmbrăcat în in subțire,
E gata deja de plecare, așteaptă semnul de-ntâlnire;
Așteaptă clipa mult dorită, să-și vadă Mirele iubit,
Iar Mirele de bucurie, stă-n prag de slăvi înmărmurit! ■

Biruința

Când ești lovit, când ești împins,
Trântit, zdrobit, strivit, învins,
Când nu mai ai nici o speranță,
Și aruncat, te vezi o zdreanță...
Tu să rămâi și-atunci senin,
Cu Aliluia și Amin,
În a credinței siguranță.

Când nimeni nu mai vrea să-ți dea,
Decât pelin și vorbă rea,
Și-n jur dușmanii se adună
Cu dinți de ură și minciună...
Tu dă-le apa din ulcior,
Și pâinea caldă din cuptor,
Și prăjitura cea mai bună!

Căci ești mai mult ca-nvingător,
Când stai cu-al Tău Mântuitor;
Ai biruința cea mai mare
În lupta înfricoșătoare
Când vii lângă vrăjmașul tău,
Și-ntorci un bine pentru rău,
Și-l cucerești cu-o-mbrățișare! ■

Pentru Cine?

Pentru cine se ridică sus pe boltă mândrul soare?
Pentru cine iese luna printre nori scânteietoare?
Pentru cine râd sfioase floricelele-n grădină?
Pentru cine codrii falnici ramurile își înclină?

Pentru cine sar toți mieii pe câmpiile-nflorite?
Pentru cine-și pun podoaba dealurile troienite?
Pentru cine stau de veghe stelele în noți senine?
Pentru cine ține țărnu valurile cristaline?

Pentru cine-și cântă trilul păsările în livadă?
Pentru cine se strâng norii ca oștirile-n paradă?
Pentru cine mii de gâze, libelule și albine,
Tot aleargă într-un forfot, pentru cine, pentru cine?

Numai pentru Tine, Doamne, toată firea-n plecăciune
Cântă fără încetare marea Ta înțelepciune,
Și iubirea fără seamăn, și mărirea și tăria,
Și-ndurarea Ta ce ține cât va ține veșnicia!

Tu, Preasfinte, porți cununa, sceptru e în mâna-Ți tare,
Și Cuvântul Tău rămâne fără umbră de mutare.
Te slăvim cu drag, Isuse, căci ne-ai dat a Ta iubire,
Și pământul tot și cerul pline sunt de-a Ta mărire! ■

Rugăciunea zilei

Isuse, vin, ca să mă-nchin, în ceasul dimineții,
Să Te măresc, să-Ți mulțumesc, de harul scump al vieții,
Îți cer din nou să-mi dai belșug, de îndurări cerești,
Și omul dinlăuntru meu, în dragoste să-l crești.

E ziua Ta: cu ploi și vânt, cu nori și vreme bună,
Cu văi adânci și munți înalți, cu soare și furtună;
Cu-alei de zâmbete și flori, și cu poteci de spini,
Cu ape limpezi de izvor, și rugi cu mă răcini.

La Tine vin, Isus iubit, să-mi dai în toiu zilei,
Un duh înalt al liniștei, al harului și-al milei;
Acolo unde mergi, să merg; și unde stai, să stau;
Să știu să-arunc ce nu iubești; și ce iubești, să vreau!

Să merg pe calea Ta cu-avânt, și fără șovăire,
Să cânt voios că-n mine pui, sublima Ta iubire;
Să-nalț mereu deasupra mea drapelul lui Hristos,
Să port în mine Chipul Tău, senin și luminos.

În umbra nopții, Te mai rog, Isuse, la culcare,
Să vină îngerii Tăi buni, cu drag să mă-mpresoare;
În straia lor să simt atunci, miresmele de crin,
În adieri de Paradis, să-mi fie somnul lin! ■

De toți suntem vreo șapte...

Doar ochi și zâmbet, fetișcana, și părul - cârlionți zbârliți,
Desculță, cu-o rochiță veche, și cu obrazii rumeniți...
— „Mai ai vreun frate sau vreo soră? Sau ești pe lume singurică?”
M-a măsurat întâi, și-mi zice, cu vocea ei de turturică:

— Suntem de toți... Păi, socoteala pe degete o fac ușor,
Doi, și cu doi, cu doi, cu unu! — îi număra încetișor —
Și i-a mai numărat odată; iar ochii ei, scânteii în noapte,
S-au luminat de bucurie, zicând: „De toți suntem vreo șapte!”

— Și unde-s ceilalți, mititco, eu singură te-am tot văzut?
— Doi sunt la oaste, la-mpăratul, soldați cu sabie și scut;
Doi au plecat să-nvețe carte, peste hotare, peste sate,
Iar doi... în cimitir sub glie, alături frate lângă frate.

— Stai, nu faci bine socoteala, nu-i număra și pe cei morți:
Doi la armată, doi la școală, cu tine cinci sunteți de toți.
Cine-a murit nu mai contează în socotelile din lume,
Rămâne doar o amintire, rămâne doar prin cărți un nume.

Avea o luminiță vie de soare-n ochii ei zglobii:
— Nu, nene, că-s ai mei chiar dacă s-au dus deja în veșnicii;
S-au dus la mama și la tata, — își spunea visurile-n șapte —
S-au dus 'naintea mea acasă...

Și-atunci, de toți suntem vreo șapte... ■

Hotarul

Când ajungi pe culmea-ngustă
A suspinului timid,
Peste dealul suferinței,
Peste-al lacrimilor zid,

Se deschide-o lume nouă,
Când durerile dispar:
Ești în locul unde Domnul
Îți dă stările de har.

Ești bătut, dar nu mai suferi,
Ești trântit, dar nu mai plângi,
Ești scuipat, dar nu te doare,
Ești zdrobit, dar nu te frângi.

Din tărâmul crucii duse
Cu oftatul dureros,
Te trezești lângă hotarul
Fericirii cu Hristos.

Atunci nu mai simți durerea,
Nici povara cea mai grea;
Vezi doar fața și lumina
Lui Hristos 'nainte ta. ■

Speranța

Cât sunt pe lume case și căminuri,
În care soțul e curat și credincios,
Unde soția își zidește casa,
Și amândoi urmează pe Hristos...

Cât mai vezi brațe harnice de tată
Că prind copiii-n dulci îmbrățișări,
Ca să le spună despre mântuire,
Și despre harul marilor chemări...

Cât mai găsești fereastra unde arde
Lumina rugăciunilor târzii,
Și vezi în ochii-nlăcrimați de mamă
Iubirea caldă pentru-ai ei copii...

Cât mai vezi într-un colț un țănc de școală
Că și-a lăsat televizoru-nchis,
Și, dintre cărți, ia Cartea să citească,
Să afle-n ea ce Dumnezeu i-a scris...

Cât vezi familia la rugăciune,
Și cât părinții cântă amândoi...
Mai e speranță pentru lumea noastră:
Hristos mai locuiește printre noi! ■

În cămin

Soțului:

Nu-i casa palat,
Dar tu L-ai chemat
Pe Domnul să fie
Aici pe vecie:
...Un colț de pământ,
În sfânt legământ;
E pâinea pe masă,
Și pacea în casă;
Iar tu ești iubit
Un soț fericit:
Nu-i mult, se-nțelege,
Să fi ca un REGE!

Soției:

Cu inimi ce bat
În ritmul curat
Al dragostei sfinte
Și tot mai fierbinte...

Copiii tăi spun
Cu glasul lor bun,
Ești cea mai frumoasă,
Ești ca o mireasă!
...Cu firu-n fuior,
Și pâinea-n cuptor,
Zâmbești în lumină:
Aici ești REGINĂ! ■

În arene stau strămoșii

În arene stau strămoșii de credință și de neam,
Ne privesc de pe tărâmul de dincolo ca prin geam;
Ne-au predat ștafeta sfântă, Evanghelia curată,
Și acum e rândul nostru s-o purtăm ca ei odată!

Din lăcașul strălucirii, când se uită aici jos
Vor să vadă lupta noastră sub drapelul lui Hristos;
Vor să-audă simfonia care-ajunge sus în slavă,
De pe drumuri care urcă printre spinii din dumbravă.

Cei ce stau chiar lângă Tronul de mărire, sub altar,
Ei, martirii, strigă: „Doamne! Oare nu-i destul amar?
Tu nu-i vezi pe frații noștri, suferindu-și umilirea?
Până când, Stăpâne Doamne, zăbovești cu izbăvirea?”

Norul care ne-nconjoară, cei plecați și proslăviți,
Ne îndeamnă să rămânem lângă Domnul neclintiți.
În șiragul fără număr ce se pierde-n depărtare,
Văd atâtea fețe scumpe, norul lor e-așa de mare!

...N-auziți o șoaptă dulce de eroi din cerul sfânt?
Parcă vor să ne convingă să nu dăm 'napoi nicicând.
Și-n aplauze tresaltă pentru-a noastră biruință:
Lângă Domnul să rămânem, în iubire și-n credință! ■

Un Chip, Un Steag, O pecete

Un Domn noi avem în mărire
Și-n glorie încoronat,
E Domnul Isus ce-n iubire,
Prin sângele Lui ne-a legat.

Purtăm pretutindeni în lume,
Frumosul Lui Chip strălucit,
Și slava cerescului Nume,
A Regelui nostru iubit.

În El noi avem o Credință,
Ce trece dincol' de mormânt,
Cu El noi avem biruință,
Uniți într-un sfânt legământ.

Un Steag fluturăm fără teamă,
Căci Domnul 'nainte S-a dus,
La lupta cea bună ne cheamă,
La slava coroanei de sus.

Și-un singur Botez ne încheagă,
Să fim mădulare în Trup,
Mlădițe ce nu se dezleagă,
Și nici de butuc nu se rup.

Pecetea ne-a pus-o pe frunte,
În gândul pe care-l gândim,
În pașii ce urcă pe Munte,
Cu Domnul să ne întâlnim! ■

Atinge-mi, Doamne, ochii!

Atinge-mi, Doamne, ochii și pleoapele cu tină,
Să-ajungă și la mine a Cerului lumină;
Să-mi spui duios: — „Nu plânge! Și nu te-ngrijora!
Eu te ascund în Mine, și nu te voi lăsa!”

Atinge-mi, Doamne, ochii, în marea-Ți bunătate,
Să văd în orice vreme că ești Stăpân pe toate;
Să văd cum strălucirea din stările de har,
Topește-n mine teama și orice gând amar.

Să văd, când vin vrăjmașii puhoi de nimicire,
Că brațul Tău puternic mi-aduce izbăvire;
Să văd, când mi-e Dotanul de oști înconjurat,
Că oastea Ta-i mai mare, și Tu ești Împărat!

Atinge-mi, Doamne, ochii să văd a Ta lucrare,
Să înțeleg mai bine cât ești de sfânt și mare;
Să văd cum întinzi Mâna și-alungi orice necaz,
Și îmi croiești o cale prin valuri și talaz!

Vreau ochii mei, Isuse, pe Tine să Te vadă!
Vreau inima întreagă în Tine să se-ncreadă!
Și-așa, privind la Tine, la Chipul Tău curat,
Să fiu și eu din moarte, în slava Ta schimbat! ■

O, Duhule Mângăietor !

O, Duhule Mângăietor
Al celor fără mângăiere!
Speranța celor care mor,
În lanțuri și durere!

O, Duhule de îndurări
Și trâmbițe de dezrobire,
A celor scoși cu-mbrățișări,
Din văi de pătimire!

Ești Dumnezeuul celor mici
Al celor slabi și fără faimă,
Pe care-n slava Ta-i ridici
Din negură și spaimă.

Ești Focul sfânt de pe altar,
Ești Adierea ce suspină,
Ești Porumbelul plin de har
Ești Norul de lumină!

O, Duhule, să fi slăvit
De sfinții care n-au renume,
De robii care-au amuțit,
Bătuți, uitați de lume! ■

Învăță-mă, Isuse!

Învăță-mă, Isuse drag,
Să merg după al Tău toiag,
Și-oricât ar fi calea de grea,
Eu să rămân mereu pe ea;
Să flutur al iubirii steag
În viața mea.

Învăță-mă să nu stau jos
La sfatul rău și păcătos,
Al celor care la scânteii,
Se încălzesc cu cei mișei,
Și Te defaimă rușinos,
Fără temei.

Învăță-mă să știu să cânt
Cu grai curat și duhul blând:
Ca zâmbetul cuprins de dor
La-mbrățișarea din pridvor,
Ca adierile de vânt
Lângă izvor.

Să fie casa mea hotar
De pace, liniște și har;
Plină cu Psalmii îngerești,
Și cu cântări duhovnicești,
Un plai ca-n Țara de cleștar,
Unde domnești.

Învață-mă să știu să-aștept,
Ca Duhul Tău să-mi ardă-n piept,
Ce zgură mai vezi în cuptor
În aurul strălucitor;
Și-apoi fă-mi graiul de profet,
Cutezător.

Învață-mă să știu să spun
Din inimă cuvântul bun.
Dar mult mai bine, mut să zac,
Decât să spun, și să nu fac;
Decât să spun cuvânt nebun,
Mai bini' să tac.

Învață-mă, Isus iubit,
Să stau cu Tine umilit,
Sub crucea pătimirii grea,
Și fericit să cânt așa,
De parcă mi-ai fi dăruit
Din slava Ta! ■

Isuse, Alfa și Omega!

Isuse, Alfa și Omega,
Nemuritorule-mpărat,
A Ta să fie toată slava,
Și-n veci fii binecuvântat!

Cetatea noastră de scăpare
Ești numai Tu, Cel neclintit;
În fața măreției Tale,
Dușmanii toți s-au prăvălit.

Nu-n mâna noastră e tăria,
—Suntem țărână doar, și lut—
Ci Numele Tău sfânt ne este
Și coif, și pavăză, și scut!

Nu-i nici înțelepciunea noastră,
Sau gândul nost' cutezător;
Ci dragostea Ta, ea ne strânge,
Să fim prin har al Tău popor.

Mai toarnă peste noi putere,
Mai toarnă Duhul Tău cel Sfânt!
Și-a Ta să fie toată slava,
În Ceruri sus și pe pământ! ■

Ruga unui rob nevrednic

Dumnezeu Atotputernic,
Bun, măreț, milos și blând,
Robul Tău mic și nevrednic,
Stă 'nainte Ta să-Ți ceară
Peste inima-i amară
Să mai torni balsamul sfânt.

Să-mi aduci înviorarea,
Din seninul Tău înalt
Ca să capăt alinarea;
Și-n oceanul bucuriei,
Al iubirii și-al frăției,
Pe de-a-ntregul să mă scald.

Mângăierea Ta întrece
Tot necazul dureros,
Iar Cuvântul Tău de Rege,
Toți dușmanii mi-i înfruntă,
Ca să-mi dai veșmânt de nuntă,
Și sărutul Tău duios.

O, ades' în lumea noastră,
Cu păcate și venin,
Stau cu ochii la fereastră,
Și tânjesc după lumină,

Din lucirea Ta divină,
Ca să uit de-amar și chin.

Nu-i dușmanu-atât de tare,
Ca să-ntreacă ce mi-ai dat:
Duhul Tău de apărare,
Care-n luptele din lume,
Prin a valurilor spume,
M-a condus și m-a purtat.

Mai pășește peste ape,
Ca-n atâtea Galilei,
Să Te simt cum vii aproape,
Și pe valuri de pierzare
Pui cu Mâna-Ți salvatoare,
Ale Cerului alei. ■

Creștinește...

Creștinește-așa se face,
—Și lui Dumnezeu îi place—
Să iertăm și să iubim,
Să cântăm, să mulțumim,
Să trăim cu toți în pace.

Când dușmanul ne lovește,
Să-i întoarcem creștinește,
Apăsați de greu necaz,
Și pe celălalt obraz,
Să mai dea dacă dorește.

Nu uitați, în întristare
Este școala de răbdare:
Când suntem mai rău loviți,
Să cântăm atunci uniți
Creștinește o cântare.

Ce plăcut, când împreună,

Frații-n dragoste se-adună,
Și în sfântul legământ,
Pâinea și-o împart la rând
Cu sârmanii din furtună!

Creștinește-așa se cere,
În a dragostei putere,
Să fim în Hristos legați,
Să trăim frumos, ca frați,
Și-n plăcere și-n durere. ■

Începutul și Sfârșitul!

Începutul și sfârșitul, Alfa și Omega vieții
Binecuvântat Isuse, ești Izvorul frumuseții!
Tu adaugi vremi întinse, și rămâi nemuritor,
La trecutul fără margini, fără margini viitor.

Tu ești Alfa legii sfinte și Omega ispășirii,
Stânca noastră de scăpare și Izvorul mântuirii.
Tu-nceputu-mpărăției, și-al credinței infinit,
Tu ești Poarta de la staul, și al Cerului Zenit.

La-nceput de zori cu Tine, facem primii pași înainte,
Și cu Tine ni se-ncheie șirul ceasurilor sfinte.
Tu ești, Doamne, bucuria tinereții tuturor,
Și doar Tu ești mângăierea dulce-a bătrânețelor.

Tu ești zâmbetul prunciei, de la prima răsuflare,
Și ești ultima privire cu surâs la înserare.
Pui lumină-n stropi de rouă și în razele ce-apun,
Dimineața ești nădejdea, și la capăt somnul bun.

Din atomi, la constelații, din nimic la tot ce este,
Mâna Ta le-a-ntins șiragul, le-ai născut ca-ntr-o poveste.
De la electroni sfârlează, la imense galaxii,
De la viermi până la îngeri, toți suntem ai Tăi copii!

Tu ești Alfa din vecie, Energia creatoare,
Ești scânteia de-nceputuri, trâmbița de deșteptare;
Și ești marele Omega, Cel ce-ntorci cu-al Tău Cuvânt,
Și le chemi iarăși la Tine, toate câte-n lume sînt.

Vrednic ești, Isuse Doamne, să primești toată mărirea,
Căci în Tine-avem mișcarea, și viața, nemurirea.
Începutul din Geneza și-al Apocalipsei ceas
În Cuvântul Tău sunt una, și-ntre ele doar un pas.

Slava, cinstea și puterea, veșnic să Te-mpodobească,
Din vecie în vecie, strălucirea Ta să crească!
Fii mărit de noi, Isuse, Pârğa veacurilor noi,
Gongul Zilei de pe urmă, și-nvierea de apoi. ■

Învățăturile de preț

Învățători și-nvățătoare
Atâtea lecții mi-au predat...
Dar tatăl meu, un dascăl mare,
A și trăit ce m-a-nvățat.

Și n-am să uit că-n poala hainei,
Și pe genunchii de județ,
Mi-a dat în ceasurile tainei
Învățăturile de preț...

....,Că pot să pierd averi și ranguri,
Și bogății cu rai în spic,
Dar dacă n-am pierdut credința
Eu încă n-am pierdut nimic.”

Că în credință e puterea
Mărețelor făgăduinți,
Mai de dorite ca averea
Din cuferele cu arginți.

Că într-un zâmbet și-o privire
E poarta harului divin;
Și doar cu-o vorbă de iubire,
Pot să deschid un cer senin.

Că alții pot trăi-n rușine,
Dar eu să fiu curat mereu;
Că pot să rătăcesc toți de mine,
Eu să rămân cu Dumnezeu!

Că dragostea e cea mai mare,
Și slava ei n-o pot schimba;
Că soarele rămâne soare
Chiar dacă nu-l mai pot vedea.

Că-n pace și în armonie,
E prânzul cel mai sănătos;
Că-ntr-un bordei de sărăcie,
Nu sunt sărac lângă Hristos.

Că orice preț nu e prea mare,
Dacă la urmă-am câștigat,
Coroana cea nepieritoare,
De la Cerescul Împărat. ■

Prea rar...

Mă iartă, O, Părinte,
Izvorule de har:
Prea des am fost cu lumea,
cu Tine-am fost prea rar.

Prea des în lupta vieții,
am dat cu pumnii-n vânt;
Prea rar am stat în tihnă
să cuget la Cuvânt.

Prea des am stat de vorbă
cu cei fără nevoi;
Prea rar am mers în casa
celor săraci și goi.

Prea des mi-am dat urechea
s-aud ce alții zic;
Prea rar am frânt din pâine,
s-o-mpart cu cel mai mic.

Prea des mi-au fugit ochii,
la pietrele de jos;
Prea rar mi-a fost iubirea
și ținta doar Hristos.

Prea des am spus că-mi place
să fie cum vreau eu;
Prea rar am zis: „Mărire!”
„Lucrează Dumnezeu!”

Prea des mi-a umplut gura
zadarnicul cuvânt;
Prea rar am stat O, Doamne,
'nainte Ta, să-Ți cânt. ■

Ajută-mă s-aud Cuvântul

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Când mi-l grăiești încet, șoptit,
În ceasurile mele grele
Când vine cel rău să mă-nșele,
Și toți m-au părăsit.

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Curat, frumos, cum Mi-l dai Tu;
Ca să spun DA, cu-ncredințare
La minunata Ta chemare,
Și lumii să-i spun NU.

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Duios, în orele târzi;
Să știu că pe cărarea dreaptă,
Orice neazuri mă așteaptă,
De mână Tu mă ții.

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Când îmi vorbești din uragan;
Să știu că nu-s decât țărână,
Dar Mâna Ta atotstăpână,
Mă duce la liman.

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Cuvântul Tău de vis frumos,
Ce-aduce printre nori un soare,
Și-n flori culori nemuritoare,
Și-n inimi pe Hristos.

Ajută-mă s-aud Cuvântul,
Puternic, ferm, divin și sfânt!
Din toate vocile din lume,
Și din chemările pe nume,
S-aleg al Tău Cuvânt. ■

Am un mare Dumnezeu !

— Ești un abur, ești un sunet, ești un chip cu nume șters,
Fără fală și renume, ești un fulg în univers!
— Știu că sunt numai o umbră, doar un punct într-un careu;
Dar așa, fără putere, *am un mare Dumnezeu!*

— Ești un faliment sub soare, un țambal dezacordat,
Un cobzar cu haina ruptă, prăpădit și demodat.
— Știu, așa mă vede lumea, trâmbița de la deșeu;
Dar cu toată răgușeala, *am un mare Dumnezeu!*

— Ești un firicel de iarbă, ești o iotă-n alfabet,
Un ciulin uitat în baltă, ești o tufă de scaiet',

— Știu ce sunt, și despre mine să vorbesc îmi vine greu,
Dar chiar fără frumusețe, *am un mare Dumnezeu!*

— Ești o lumânare chioară într-un grajd întunecat,
Ești hoinarul fără țară, fără neam, un alungat.

— Știu, așa e, sunt un nimeni, fără slavă pe traseu,
Dar chiar fără nici o faimă, *am un mare Dumnezeu!*

— Ești un sunet ce dispare, nici măcar un cip-ci-rip,
Ești minuscul, microscopic, un grăunte de nimic.

— Știți ceva? Ia, nu mai spuneți, că ce sunt o știu și eu!
Dar s-audă tot pământul: *Am un mare Dumnezeu!* ■

Nu renunța la vis !

Nu renunța la visul fără seamă
Pe care l-ai avut la un Betel!
Pășește curajos și fără teamă,
Păstrează-l viu și leagă-te de el!

Nu renunța la scara luminoasă
Care se rezema cândva în vis,
De jos de la pribeagul fără casă,
Proptindu-se-ntr-un colț de Paradis.

Păstrează-n minte șoapta de iubire,
Când ai avut o piatră căpătâi;
Ce stări de bucurii și fericire
Erau atunci în dragostea dintâi.

Adu-ți aminte ce fior de slavă,
Când îngerii urcau pân' la Palat,
Și-apoi se coborau în mare grabă,
Să-ți dea din cer răspunsul așteptat.

Cum te-ai trezit în zori cu visu-n tine
Și când aveai credința la-nceput;
Și-ai zis: „E Dumnezeu aici cu mine,
Aici e Casa Lui, și n-am știut!”

N-a fost numai un vis, o-nchipuire,
Un simț fugar născut dintr-un suspin...
Acolo Dumnezeu plin de iubire
Te-a cercetat cu harul Lui divin!

Ți-a dat acolo Dumnezeu odată
Un vis din visele dumnezeiești,
Ți-a dat un vis în noaptea-negurată,
Un vis frumos, să știi cum să trăiești.

Nu renunța la îngerii măririi,
La fâlțitul lor plin de mister,
Nu renunța la scara mântuirii,
La Vocea care ți-a vorbit din cer.

Mai bine să renunți la bogăție,
La tot ce lumea-ntreagă ți-a promis,
Mai bine să rămâi în sărăcie,
Dar nicidecum... nu renunța la vis! ■

Cine sunt eu?

Nu sunt decât țărână și glie frământată,
O pulbere inertă, dar magic transformată,
O mână de țărână, cu o comoară-n ea,
În care Domnul slavei Și-a pus amprenta Sa.

Sunt călător în lume, pe drumuri de zăpadă,
Cu un lămpaș în mână, sub norii de pocladă;
Prin viscole, troiene și întuneric gros,
Un pelerin de noapte spre Țara lui Hristos!

Sunt fiu născut prin jertă-n familia regală,
Într-un popor ce poartă coroana triumfală,
Și într-o seminție de neam nemuritor:
Sunt mic și slab și firav, dar prinț moștenitor!

Sunt mădular în Trupul Bisericii iubite,
Mireasa îmbrăcată în haine strălucite,
În mine Duhul slavei pecetea Lui Și-a pus
Pentru slujiri mărețe și slava lui Isus.

Sunt cetățean al Țării de veșnică splendoare,
Cetatea cea de aur, cu străzile de soare,
Cu pomul sfânt al vieții, și zărilor de vis,
Cu temelii de perle și ziduri de iaspis.

Nu sunt decât țărână și glie frământată,
Dar sunt oștean în Oastea cea binecuvântată.
Isus mi-a dat mantaua și hainele de in,
Prin valea umbrei morții sunt doar un pelerin! ■

Dă-mi Muntele acesta...

Dă-mi Muntele acesta, Doamne,
Dă-mi Muntele cu tot ce are,
Cu vânturi și troiene grele,
Cu brazi, fânețe și vâlcele,
Dă-mi Muntele cu fruntea-n soare,
Dă-mi Muntele cu tot ce are...

Ca să nu pierd viziunea sfântă,
Dă-mi, Doamne, Muntele de stâncă,
Cu șipotul grăbit de ape,
Cu bolta cerului aproape,
Peste prăpastia adâncă,
Dă-mi, Doamne, Muntele de stâncă...

Să urc voios spre înălțime,
Cu mintea fragedă, curată,
Pe cărăruia din pădure,
Pe lângă tufele de mure,
Ca și copilul de-altădată,
Cu mintea fragedă, curată...

Să stau pe Muntele cu ceață,
Să nu mai văd nimic din lume,
Să nu aud minciuni și ceartă,
Și despărțirile la poartă,
Și tot ce e deșertăciune,
Să nu mai văd nimic din lume...

Să simt că-i cerul lângă mine,
Și că-mi întinzi și mie mâna,
Că mă ridici pe culmea-naltă,
Unde doar îngerii tresaltă,
Să simt cum pier-e-n hău țărâna,
Și că-mi întinzi și mie mâna...

Dă-mi Muntele acesta, Doamne
Dă-mi muntele cu toți uriașii.
Năvalnic dacă mă înfruntă,
În încleștări de luptă cruntă,
Doar Tu călăuzește-mi pașii,
Dă-mi Muntele cu toți uriașii...

Dă-mi, Doamne, Muntele cu slavă,
Dă-mi Muntele ca moștenire,
Să ies din valea unde moare
Orice dorință și visare,
Să urc la Tine în mărire,
Dă-mi Muntele ca moștenire... ■

Când nimeni nu-i aproape

Când nimeni nu-i aproape
Și toți m-au părăsit,
Tu, Doamne, vii pe ape,
Cu pasul liniștit.

Și-n mijlocul furtunii,
În negură și vânt,

Îmi torni, Isuse, harul
Prin sfântul Tău Cuvânt.

În mijlocul durerii,
Și-a chinului cumplit,
Îmi dai o mângâiere
În chip desăvârșit.

În lupta cu păcatul,
Și cu ispita grea,
Tu mă ridici din valuri,
Și-mi dai puterea Ta.

În plânsul despărțirii,
Și-n lacrima de dor,
Îmi limpezești lumina
Sub geana ochilor.

Și-n strigătul durerii,
În cel mai greu suspin,
Tu, Doamne, îmi dai pacea
Și harul Tău divin. ■

Unge-mi ochii...

Unge-mi ochii azi, Isuse,
Doamne, Medic iscusit,
Ca prin ochii de credință,
Să văd clar și deslușit.

Cu noroi și tină moale
Dacă ochii mi i-ai uns,
Fă să văd ce nu se vede,
Să-nțeleg ce stă ascuns.

Căci de-atâtea ori văd lumea
Doar cu ochii mei firești,
Și nu văd ce vezi Tu, Doamne,
Prin ferestrele cerești.

Ca un orb priveam pustia
Și vedeam deșert uscat;
Dar când mi-ai deschis Tu ochii,
Am văzut izvor bogat.

Când mă plâng, ca și Ilie,
C-am rămas eu singurel,
Spune-mi că mai ai cu Tine,
Șapte mii în Israel.

Când chiorăș privesc Dotanul,
Asaltat de Sirieni:
Numai ură și minciună,
Numai cete de vicleni;

Inge-mi ochii ca să vadă
Altfel decât pân'atunci:
Mii de sfinți și mii de îngeri,
Peste dealuri și prin lunci.

Doctoria cea mai bună,
Pentru ochi și pentru gând,
Vine numai de la Tine
Și din Sfântul Tău Cuvânt.

O, deschide-mi ochii, Doamne,
Ca să văd și eu frumos,
Toată slava și mărirea
De pe fața lui Hristos! ■

Nimic, nimic nu ne desparte...

Nimic, nimic nu ne desparte
De dragostea lui Dumnezeu,
Care ne-a izbăvit de moarte,
Și din păcatul cel mai greu.

Nici viața cu momeli de-o clipă,
Nici îngerii din înălțimi,
Nici tava plină cu risipă,
Nici demonii din adâncimi.

Nimic, nimic nu ne dezleagă
De-mbrățișarea lui Hristos,
Nici aurul din lumea-ntreagă,
Nici pumnul cel mai fioros;

Nici laudele, nici prigoana,
Nici alungările-n surghiun,
Nici rangul, tronul și coroana,
Și nici ghiulelele de tun.

Nu-i farmec să ne mai clinească
De lângă Domnul preaiubit,
Putere să ne deslipească,
De dragostea ce ne-a unit.

Nici înălțimile temute,
Și nici abisu-ntunecat,
Nici umbra lumii nevăzute,
Nici chipul veacului spurcat;

Nici sabia cu-amenințare,
Și nici primejdia cea rea,
În veci nu vor mai fi în stare
De lângă Domnul să ne ia.

Nici lipsa de îmbrăcăminte,
Nici cel mai sclipitor belșug,
Nici masa-ntinsă înainte,
Nici schingiuirile pe rug...

...Nu ne vor deslipi de harul
Care ne-a smuls de la gunoi;
Căci Domnul a urcat Calvarul
Și S-a unit pe veci cu noi! ■

Iubirea Lui

Spuneți-mi dacă-ați mai văzut
Iubirea-așa măiastră,
Ca dragostea lui Dumnezeu
Spre mântuirea noastră?

S-a mai găsit vreodată-n cer
Sau jos aici în glie,
Să mai iubească cineva
Cu-atâta duioșie?

Și unde s-a mai pomenit,
Prin galaxii astrale,
Stăpânul universului
La oameni să coboare?

Cine-ar putea descrie tot
Neantul de iubire,
Când Domnul S-a dat pentru noi
Ca preț de ispășire?

Ați mai văzut tablou sublim,
Cu-atâta frumusețe:
Un fiu pierdut îmbrățișat
De brațe-așa mărețe?

Când nu vor mai fi stele sus
Și nici pe ceruri soare,
Iubirea Lui va lumina,
Și-atunci strălucitoare!

Căci nu-i pe lume stăvilă,
Nici ziduri să oprească
Iubirea care S-a-ntrupat
Ca să ne mântuiască!

Atât de mult El ne-a iubit,
Și-a vrut pe lemn să moară,

Ca orișicine crede-n El
În veac să nu mai piară.

Și când vom fi pe-un nou pământ,
Cu ceruri noi în zare,
Tot dragostea lui Dumnezeu
O vom avea-n cântare. ■

Pribeagul

Pribeag și azi din poartă-n poartă
Mai treci, Isuse, pe la noi,
Să fii de sărbători la vatră...
Dar câinii în ocol Te latră,
Și alții-mproașcă cu noroi.

Mai bați la poartă cu sfială,
Și-afară-n frig Te prind fiori.
În casă-i bradul cu beteală,
Cadouri scumpe, cheltuială,
Așa-i la noi de sărbători.

În șoaptă, ca o liturghie,
Ne spui cât Îți suntem de dragi;
Iar noi la mese-n gălăgie,
Vorbim doar de economie,
Și Moș Crăciunul cu desagi.

Te uiți pe geam cu-amărăciune:
Mai știe cineva că vii?
„Am daruri multe, mult mai bune,
Și câte oare le-aș mai spune,
Dacă în casă M-ar primi!”

Târziu Te-așezi pe-o buturugă,
Și plângi sub geamuri boierești;
Stăpân în straietele de slugă!
Arhanghelii ar da să fugă,
Dar Tu mai stai, căci ne iubești! ■

Ca să simți...

Ca să simți bucuria sublimă
Ce-a venit peste noi la Crăciun,
Stai puțin cu păstorii-mpreună
Lângă ieslea cu Pruncul cel bun.

Ca să vezi ce înseamnă iubirea,
Stai și uită-te-n ochii senini,
Ce-au adus peste veacuri lumina,
Și cu Magii-nțelepți să te-nchini.

Ca să-Ți umpli ființa de Cerul
Coborât pe-al suspinelor plai,
Vino grabnic și tu la Efrata,
Lângă Pruncul din paie să stai.

Ca să știi Cine-i Cel care doarme
Strâns în scutece rupte de in,
Vino, stai lângă ieslea săracă,
Și adoră-L pe Pruncul divin.

Ca să fii mai aproape de Domnul,
Și iubirea ta Lui să I-o spui,
Vino-ncet și smerit lângă iesle
Și te-nchină cu îngerii Lui.

Ca să ai bogățiile slavei,
Și-ntrupatul Cuvânt să-L ascuți,
Vino astăzi smerit lângă iesle,
Cu cei mici, și flămânzi, și desculți. ■

A fost un Betleem odată...

A fost un Betleem odată,
Și-o iesle-n margine de sat;
A fost o Maică preacurată
În noaptea-aceea neuitată,
Și-un Fiu în scutece-nfășat.

A fost un ceas de sărbătoare,
Așa cum n-a mai fost nicicând,
Minune fără' asemănare:
În leagănul sfintei Fecioare,
Cel Veșnic doarme, Pruncul sfânt!.

A fost o seară de colindă,
Cu îngerii colindători:
S-a deschis poarta-n cer la tindă,
Și-arhanghelii vin să-i cuprindă
Cu slavă pe niște păstori.

A fost o stea tremurătoare,
Ce-n Răsărit a apărut:
Și-n caravane călătoare
S-au pornit Magii-n căutare
După-mpăratul nou născut!

A fost o noapte de uimire,
Cu cer senin și vis duios:
Un Tată pune-n omenire
Dumnezeirea Lui în fire,
Și-a fost un Fiu, Isus Hristos!

A fost cândva, ca niciodată,
Un Betleem îndepărtat
Și-n iesle, ca și-ntr-o covată,
În noaptea-aceea minunată
La noi Cuvântul S-a'ntrupat! ■

Chenoza

Te-ai dezbrăcat pe Tine Însuți,
Ai dat jos haina de-mpărat,
Hlămida Ta dumnezeiască,
Și-n chip de rob Te-ai îmbrăcat.

Și Te-ai făcut cu noi asemeni,
Un trup firav, cu ochii blânzi,
Ca să împarți la masă pâinea
Cu cei sărmani, goi și flămânzi.

Ai fost găsit la-nfățișare
Ca om, în firea de pământ;
Și-nduioșat, O Doamne mare,
Ai stat cu oamenii de rând.

Deplin ascultător de Tatăl,
Până la moarte Te-ai smerit,
Și încă moarte rea de cruce,
Ca Miel junghiat și răstignit!

Te-ai pogorât din strălucire
La noi, în hău-ntunecos,
Te-ai așezat în sărăcie,
Ca un Copil timid, sfios...

Cuvânt sublim din veșnicie:
- În fânul moale așezat!
Etern Stăpânitor a toate:
- Copil în scutece legat!

Lumină sfântă, nepătrunsă:
- Un chip cu zâmbet liniștit!
Măreață, sfântă-nțelepciune:
- Un Prunc în iesle ghemuit!

Stăpân și Domnitor și Rege,
Atotputernic Creator,

Te-ai pogorât în lumea noastră
Smerit, ca rob al tuturor!

O, slavă Numelui Tău, Doamne,
Genunchii-mi plec 'nainte Ta!
Căci ai venit în lumea noastră
Să fii al nostru pururea! ■

Bun Venit la noi, Isuse!

Bun Venit la noi, Isuse,
Rege sfânt și glorios:
Te-ai făcut un pumn de humă,
Ghem în glodul noroios.

Tu, Cuvântul din vecie,
Dătătorul de porunci,
Te-ai făcut Om între oameni,
Și-ai venit Prunc între prunci.

Ochii Tăi de jar și soare,
De lumină și extaz,
S-au umplut cu stropi de rouă
Din al lacrimilor iaz.

Mâna care ținea sceptrul
Și destinul tuturor,
A ajuns o mână slabă,
Mâna unui pruncușor.

Fruntea ce purta coroane
Diademe și rubini,
A purtat aici sudoarea
Și cununa cea de spini.

Iar picioarele-Ți frumoase
Ce cutreierau pe nori,

Le-au străpuns pe lemnul crucii
Mârșavii răstignitori.

Gura ce sorbea dulceața
Din al slăvilor potir,
A băut la noi amarul
Crucii cu pelin și mir.

Ai venit să-mparți durerea,
Cu cei slabi, fără puteri,
Cu cei care gem în lanțuri
Și Te-așteaptă sub poveri.

Bun Venit în lumea noastră,
Cea căzută în păcat,
Bun Venit la noi, Isuse,
Miel de jertfă preacurat! ■

Aș vrea...

Aș vrea, Isuse, pașii Tăi de Rege
Să treacă peste-al casei mele prag,
Să ne aduci slăvita sărbătoare,
Ca mai demult în Betleemul drag.

Aș vrea, Isuse, la Crăciunu-acesta
Să vii la noi, și să nu Te grăbești;
Să ne mai spui de Taina-mpărăției,
De slava Cerului să ne vorbești.

Aș vrea să stai în locul cel de cinste,
Ca Preaiubit și nu ca musafir,
Să ne privești adânc pe fiecare,
Să ne atingi cu mâna-Ți de zefir.

Aș vrea s-aduci prin Duhul Tău lumină
Și-n colțu-acesta frământat de dor,

S-aprinzi în sufletele obosite,
Făclia harului nemuritor.

Aș vrea cadourile noastre scumpe
Să nu ne fie cele care pier,
Ci darurile sfinte și sublime,
Pe care le-ai adus la noi din cer.

Aș vrea să limplezești în noi destinul,
Ca să gândim la Patria de sus,
La sfânta moștenirea de lumină,
La veșnicia fără de apus.

Aș vrea să mergi și-n casele cu ceartă,
În cele cu mâinii și dezbinări,
Să-ai aduci Iubirea caldă, iertătoare,
Și-mbrățișarea sfintei împăcări.

Aș vrea, Isuse, buna Ta privire
Să lumineze ochii-nlăcrimați,
Să ia amărăciunea de suspine,
Să rupă zidurile dintre frați.

Și-aș vrea, Isuse, la Crăciunu-acesta
Adevărata sărbătoare să fi Tu!
Te rog, O, nu ne părăsit, Isuse,
Nu mai pleca de-aici, nu Te mai du! ■

E frig aici...

E frig aici, și vântul bate;
O Doamne, n-ai un cojocel?
Zâmbește Iosif și își scoate
Sumanul moale de pe spate
Să se-ncălzească Pruncu-n el.

Cum poate un copil în paie
Și-n scutece să doarmă dus?

Maria-n lacrimi se îndoiaie,
Îl leagănă ca-ntr-o copaie,
Și-i cântă blând: „Isus, Isus!”

Iar Pruncul tremură, scâncește...
E-așa de firav și de mic!
Atentă mama îl păzește,
Cu mâinile îl învelește,
Și-l vede mare și voinic.

Cum va putea oare să-nvețe,
Să-și țină-n brațe Pruncul sfânt?
Îl mângăie cu-așa blândete,
Îl soarbe-n drag de frumusețe,
Și îngenunche pe pământ.

Cu ochii parcă vrea să spună,
„Copilul meu, odorul meu!”
Dar greu cuvintele-și adună,
Și-n șoaptă, inima ei bună
Rostește: „Doamne, Dumnezeu!”

E frig aici, în omenire,
Sumanul nu-i mare câștig!
Dar când în jur e fericire,
Și-n iesle Soare de Iubire,
Cine mai simte că e frig? ■

De-ar străluci...

De-ar străluci pe cer o stea,
Din miile de stele,
Ca să ajungă undeva
La noi printre zăbrele;

Cu licăririle-argintii
Să-alunece pe-o rază,
Sfioasă-n orele târzii

La cei ce priveghează;

Și să ne spună-n grai duios
Iubirea minunată,
Că vine iar la noi Hristos,
Cum a promis odată...

S-ar mai găsi pe-acest pământ
Priviri cu-nțelepciune,
Să înțeleagă graiul sfânt,
Și-a cerului minune?

Ar mai fi sfinți ca altădat',
Cu vorba lor cea bună,
Despre Cuvântul întrupat
Să vină să ne spună?

O, unde-s magii de demult
Cu ochii de lumină,
Și păstorașii care-ascuț',
Și cred, și se închină? ■

Mulțumirea

Ce rar e omul care-n viață
Mai spune „Mulțumesc frumos”,
Când vede marea bunătate
A Domnului Isus Hristos.

Cer rar găsești un om pe cale,
După ce-a fost scăpat de greu,
Să știe să și mulțumească
Din inimă lui Dumnezeu.

Și Domnul ne dă zilnic daruri:
Căldură, soare, aer, ploi,
Văzduhul cerului albastru,
Și harul revărsat șuvoi...

Ne pune-n sân cu bogăție,
Belșugul Său nemăsurat;
Iar noi strigăm în gura mare
Ca și cum noi le-am câștigat.

O, iartă-mi, Doamne, neghiobia,
Că-n daruri azi mă lăfăiesc;
Dar n-am știut să-Ți spun într-una,
Din inimă un mulțumesc!

Atâtea lucruri minunate
Le-ai presărat pe calea mea,
Dar am uitat așa degrabă,
Că Mâna Ta mi le dădea.

Atâta soare și lumină
Mi-ai dat din Cerul Tău de sus,
Și pentru-acestea, nici o jertfă
De mulțumire n-am adus.

Ai clătinat măsura bine
Când mi-ai pus moștenirea-n sac;
De lucruri mi-este plină casa,
De mulțumire sunt sărac.

Și multe vorbe-n rugăciune
Ți-am spus când am cerut ceva,
Dar după ce-am primit cadoul,
N-am mai știut a mă ruga.

Mi-ai pus cu grijă în desagă,
Paharul Tău de-argint bătut,
Și n-am știut să-Ți sărut mâna
Când am deschis și l-am văzut.

Atâtea flori mi-ai pus pe cale,
Așa culori, așa parfum!
Le-am strâns grăbit, dar niciodată
N-am spus un mulțumesc pe drum.

O, Doamne, cu atâtea daruri,
Primate din al Tău izvor,
Mai dă-mi și-o inimă curată,
Mai dă-mi și-un duh mulțumitor! ■

Bulgăre înmiresmat

Am avut cândva în palme, o frântură de pământ;
Mirosea de parcă-n sfadă, florile dintr-o livadă
Și-au pus stropii din petale într-o aripă de vânt,
Hotărând ca tot parfumul numai într-un loc să cadă,
Peste bulgărele frânt...

— Bulgăre de glie rece, spune-mi cum de ești așa
Parfumat cu gingășie, într-o lume de pustie?
Farmecul de unde-ți vine, și parfum cum poți avea,
Când în jur e toată lumea doar gunoi și bălărie,
Putregai și ură rea ?

— Ce să spun? Sunt doar țărână, doar o pulbere de lut,
Cum mă vezi la-nfățișare, sunt un bulgăr' oarecare,
Fără chip și fără stare, fără nume cunoscut...

— Dacă ești pământ, atuncea, cum de ai miros de floare,
Și parfum așa plăcut ?

— Vrei să știi care-i mireasma dusă-n zare de zefir?
Și de unde oare vine, tot parfumul ce e-n mine?
L-am cules în nopți de veghe într-al inimii potir,
Când aicea lângă mine, în gunoiul de rușine,
A crescut un trandafir!

...Doamne, fă-mă să știu astăzi, în pământul frământat,
În bucata mea de glie, să adun comoară vie,
Din iubirea Ta, Isuse, doar parfumul Tău curat;
Și să fiu ca Tine-n lume, —plin de har și bucurie —
Bulgăre înmiresmat! ■

Același !

În veci de veci, Isuse, rămâi Iehove-Iire,
O Stâncă neclintită și-un loc de izbăvire!
Așa cum în vechime strămoșilor le-ai fost,
Ești pentru noi Același, O Stâncă de-adăpost.

Când cerul e furtună, și negură, și ceață,
Când nu ne mai rămâne nici o speranță-n viață,
Ne liniștești cu șoapta și dulcele Tău grai,
Doar Tu rămâi Același, Iehova-El-Șadai!

Când mărcini amare ne-au mai rămas ca hrană,
Și-n arșița pustiei picioarele ni-s rană,
Tu ai și-acolo, Doamne, izvoare pentru noi,
Și ne întinzi o masă, Divinule El-Roi!

Când peste noi urgia prigoanei stă să cadă,
Din gura hămesită a leilor de pradă,
Când ne așteaptă ura și biciul nemilos,
Tu ești Iehova-Șama, Emanuel, Hristos!

Când vin puhoi dușmanii cu izvodiri meschine,
Să-Ți bată moștenirea, s-o facă de rușine,
Tu ești Biruitorul, Același, neschimbat,
În veci Iehova-Nisi, Drapelul fluturat! ■

Botezul

Botezul este sărbătoarea
Acelui suflet mântuit,
Care în Jertfa de pe cruce
Credința și-a mărturisit.

Botezul e o mărturie
A unui cuget luminos,
A unui suflet ce trăiește
Neprihănirea lui Hristos.

Botezul este o pecete
A nașterii din nou, de sus,
A înnoirii făurite
Prin jertfa Domnului Isus.

Botezul e un semn de viață,
—Nu semn în carne scrijelat—
Un semn că-n inimile noastre
Hristos e viu cu-adevărat!

Botezul e-o poruncă sfântă,
Ca un dictat dumnezeiesc;
Nu-i datină tradițională,
Din molitvelnic omenesc.

Botezul e o cufundare
De-a-ntregul, și cu tot ce-avem,
În moartea lui Hristos pe cruce
Sfârșind trecutul de blestem.

Botezul e și-o ridicare,
Dintr-un adânc de greu păcat,
Într-un Hristos ce ne-a dat viața,
Și-n slava Lui ne-a îmbrăcat.

Botezul e-un sfârșit de lupte,
Cu omul firii vechi răpus.
Și-un început de viață nouă,
Într-o umblare cu Isus.

Botezul este ascultarea
În felul minunat, sublim,
Față de Cel ce ne-a dat Duhul
Și-L toarnă peste noi deplin.

Botezul e o proclamare:
Suntem un Trup pe veci legat,
Și-avem un singur Domn sub soare,
Isus ce ne-a răscumpărat!

Botezul e tabloul sacru
Al unui lucru ne'nteles:
Cum dintr-un hău, dintr-o genune,
Pe mine Domnul m-a ales.

Botezul e răscrucea mare,
Când am spus tare „Cred și eu...
În Tatăl, Fiul și în Duhul,
Într-Unul Singur Dumnezeu!” ■

Ce ni se pare nouă...

Ce ni se pare nouă că vine dinspre maluri,
Mergând pe spuma mării și călărind pe valuri,
Nu-i umbră și fantasmă, nălucă sau strigoii...
Ci e chiar Domnul care Se-apropie de noi!

Ce ni se pare nouă că-i un țepuș ce doare,
Cu plânsul și durerea așa doborâtoare,
Nu-i o năpastă crudă, nici spin nesuferit...
De fapt este toiagul Păstorului iubit!

Ce ni se pare nouă că-i un cuptor—jăratec,
De șapte ori mai tare încins cu foc sălbatec,
Nu-i chinul de văpaie pe care să-l răbdăm...
Ci e grădina unde, cu Domnul să umblăm!

Ce ni se pare nouă că-s piedici mari în față:
Iordanul ce se umflă și Marea cea semeță,
Nu-s ape-nvolburate și zid de netrecut...
Căci e un drum pe-acolo, și noi nu l-am văzut!

Ce ni se pare nouă că-i moarte și durere,
Nu-i nicidecum sfârșitul, e-un drum spre înviere!
Ce ni se pare nouă un trist și-amar apus,
E-un răsărit de soare, dincolo, cu Isus! ■

Două coșuri

Port două coșuri zi de zi,
Oriunde-n viață m-aș găsi:
Un coș cu laude și cântări,
Cu har și binecuvântări;
Iar altu-n care tot adun
Necazurile de pe drum.

Am pus în coșuri ne-ncetat
Tot ce-am găsit și-am căpătat:
Într-unul, florile de crin
Cu harul cerului senin;
Și-n celălalt, câte-un necaz,
Cu lacrima de pe obraz.

Dar am simțit parcă mereu,
Unu-i ușor și-altul mai greu!
Și-atunci am întrebat târziu,
Care e taina ce n-o știu?
Cum de e coșul meu cu har
Mai greu decât cel cu amar?

Și Dumnezeu mi-a explicat
Că-n fiecare zi a luat
Din coșul cu amărăciuni
Tot ce i-am dat în rugăciuni;
Și-a pus apoi în celălalt
Un dar mai sfânt și mai înalt! ■

Unde să mă duc, Isuse?

Unde să mă duc, Isuse,
Unde pe acest pământ,
Când numai la Tine este
Al vieții sfânt cuvânt?

Unde să mă duc sub soare,
Călător hoinar, pribeag,
Când găsesc atâta pace
Sub al Tău iubit toiag?

Unde să alerg într-una,
Setea să mi-o potolesc,
Când la Tine e izvorul
Harului dumnezeiesc?

Unde să mă duc, Isuse,
Mielul jertfei de păcat,
Când ca Tine nu e altul,
Milostiv cu-adevărat?

Unde să-mi descarc povara,
Unde să mă duc să plâng,
Când la Tine află pacea
Inimile ce se frâng?
Unde să-mi spun tot necazul?
Cine-l soarbe când îl strig?
Cine-mi face traiul dulce,
Și chiar moartea un câștig?

Unde să mă duc, Isuse,
Cu-ale inimii poveri,
Când doar Numele Tău are
Bucurii și mângăieri?

Unde să-mi găsesc scăparea
Când dușmanii mă pândesc,
Și-adăpost în toată lumea
Ca la Tine nu găsesc!

Unde să-mi mai caut ținta
Într-un veac nenorocit,
Când mi-ai dat toată iubirea,
Pe Golgota răstignit?

Unde să mă duc, Isuse?
Eu cu Tine-am să rămân...
Numai Tu să-mi dai lumina,
Numai Tu să-mi fi Stăpân! ■

În casa noastră...

În casa noastră e o lume,
De visuri și de frumusețe:
Atâtea lacrimi duioase,
Și-atâtea zâmbete pe fețe...

Din zori de zi pân' la-nnoptare,
Trăim o dulce liturghie,
La fiecare pas o slujbă
Cu doruri după veșnicie.

La înserat când ne adună
Iubirea-n vatră laolaltă,
Pe fețe strălucește slava
Din lumea Domnului cealaltă.

Când ne pornim într-o cântare
Se leagănă cu freamăt plopii,
Și cântă razele de soare,
Și norii-n plâns coboară stropii.

Un duh înalt de-nchinăciune
În inimi prinde să tresară
Când Sfânta Carte o citește
Câte-un bunic cu vorbă rară.

Și câte-un țânc mai vrea să spună
Pe dinafară Psalmul unu',
Dar ceilalți sar cu toți deodată,
Și numai psalmi e tot cătunu'.

Am învățat să-I dăm mărire
Lui Dumnezeu în orice stare,

Că-s flori pe lângă drum sau vrejuri,
Că-i nor sau soare pe cărare.

Și când îngenunchem pe vatră
În rugăciunile sublime,
Parcă la noi coboară Cerul
Cu îngerii din înălțime.

În Tine, Doamne-avem credința,
Și-n Tine pacea ne rămâne
Când ne e masa-mbelșugată,
Sau n-avem nici un drob de pâine.

Și-ntr-un târziu un „Tatăl nostru”
Îl spunem toți cu voce tare,
Ca freamătul duios de codru,
Ca flacăra de lumânare.

Deschidem ochii în trezire,
Înlăcrimați cu stropi de rouă;
Și ne uităm unii la alții,
Cum am vedea o lume nouă.

Din valea sfintelor speranțe,
În ceasul serii la altare,
Ne-am umplut inima cu doruri
După Cetatea viitoare.

E-aici acasă, o mireasmă,
Parfum din Țara Fericirii;
E-aici Isus, — și ne ajunge —
Cu noi e Regele iubirii!

. . . În casa noastră e o lume,
De visuri și de frumusețe,
Atâtea lacrimi duioase,
Și-atâtea zâmbete pe fețe... ■

Robul Domnului

Robul Domnului așteaptă
Sfântul Domnului cuvânt,
Neclintit pe calea dreaptă,
În statornic legământ.

Nu se teme de săgeata
Care zboară-n miez de zi,
El cu Domnul sfânt e gata
Pentru ori și ce-ar veni.

Robul Domnului trăiește
Ocrotit de Dumnezeu,
Chiar dacă cel rău răcnește
Dând târcoale ca un leu.

Iată că nu dormitează
Nici nu doarme Cel Preasfânt;
În iubire Își păstrează
Moștenirea pe pământ.

Robul Domnului în toate
Stă lângă Bunul Păstor,
Are-n Domnul o cetate
De scăpare și-ajutor.

Nu-i cuprins de-a morții groază
Nici de ciurma nopții reci;
Calea lui i-o luminează
Slava Celui viu în veci. ■

Ascultați dar ce spune Pământul!

Ascultați dar ce spune Pământul, cum își poartă suspinul în sfere,
Iar oștirea de stele uimită îi ascultă grozava durere.

Ascultați ce poveste înșiră cu un geamăt prelung, apăsător,
Când povara prea mare-l doboară, și mai scoate un singur oftat.

O planetă ușoară, zglobie, cu orbita-nfrățită de soare,
Duce-n spate acum gârbovită, omenirea-n prăpăd și pierzare.
Moleculele-n scoarță-și dau seama, și cristalele strânse vorbesc,
Se-ngrozește pământul, bătrânul, și mocnind continente scrâșnesc.

Se încruntă când își amintește de potopul fășnit din genună,
Și tresare la fiecă' ploaie, și la fiecă' zvon de furtună.
Amintirea deluviului geme în fosile presate-n granit,
Când Adâncul și-a rupt stăvilarul, și cu totul în hău l-a-nghițit.

Cum a fost în vechime pedeapsa, în potopul de apă și ploaie,
Se și vede-n a doua pedeapsă, într-un foc de pârjol și văpaie.
Toată firea presimte urgia de jăratec pe-ntregul pământ,
Când va fi judecata cea mare, pentru vorbă și faptă și gând.

În cutremure surde, pământul își mai scutură șuba la soare,
Când în șisturi adânci cristaline își frământă povara cea mare;
O povară de-atâtea războaie, și de crime, de sânge vărsat,
De copii aruncați la gunoaie, și de oameni robiți în păcat.

În cicloane, vuind de departe, își adună mânia din stele
Și ne scutură zgârie-norii, îi sfărâmă-ntr-un ghem de surcele.
Din vulcani își adună aprinsă, toată magma de flăcări văpăi,
Ca să-arată că vine pedeapsa de blestem peste oamenii răi.

Da, pământul, materia rece, toată firea, se zbate și știe,
Că păcatul aduce pedeapsa, și desfrăul aduce urgie;
Că atomii-n mănunchiuri răzlețe, într-o zi se vor strânge la loc,
Vor făși la porunca divină, ca să mistuie lumea în foc.

Și pământul își cântă durerea, își doinește-n sobor elegia,
Din orbita pe care aleargă își întinde spre soare solia!
Parcă vrea să se-oprească din goană, să ne ia-ntr-un popas spațial,
Să ne spună că are o veste, un apel pentru noi special.

Auziți ce șoptește pământul? Ce anume se-aude-n culise?
În ce coduri emite mesaje? Pentru cine sunt oare transmise?
E chemarea din urmă la viață, un apel să venim la Hristos!
Să ne-ntoarcem la Calea iubirii, să lăsăm traiul rău, păcătos!

* * * * * * * * * *

„Oameni buni,” glăsuiește pământul, „Oameni buni, vă mai duc o rotire,
Mai aveți înc-o zi de-ndurare, înc-o șansă de har și smerire,
Aveți timp să alegeți credința, pocăiți-vă de-orice păcat,
Fiindcă vine urgia cea mare, iată timpul de-acum s-a scurtat.”

„Alergați la Isus fără preget, hotărâți să trăiți pocăința,
Să vă-ntoarceți la Sfânta Scriptură, să vestiți mântuirea, credința.
Să umblați ca și fii ai luminii, să rămâneți în harul slăvit,
Ca să nu vă ajungă mânia, care vine cu pasul grăbit.”

„Pocăiți-vă, oameni cu minte, pocăiți-vă cât mai e vreme,
Până nu năvălesc peste lume, din potire urgii și blesteme!
Pocăiți-vă-n sac și cenușă, cât mai este un har pentru voi,
Până nu Și-a întors Domnul Fața și-a-nceput judecata de-apoi!”

„Va fi vai, și necaz, și durere, pentru cei ce-au respins mântuirea!
Toți acei care nu-L vor pe Ísus și-au ales în păcate pieirea.
Oare cine-ar putea să vă spună, dacă astăzi nu-i ultima zi,
Când e ușa salvării deschisă, când puteți mântuirea primi?”

„Ziua-aceasta e ziua salvării, alergați la Hristos și la Cruce,
Jertfa Lui vă dă harul, iertarea, și în suflele pacea vă-aduce,
Vă îmbracă în haina de slavă, și vă dă ale slavei comori,
Ca să fiți pregătiți pentru ziua când Isus vă va duce pe nori!”

„Da, Ferice de cei care-și spală, și țin hainele lor preacurate,
Ca să stea lângă pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!
Vor fi gloriei-ntr-o zi și lumină, lângă Scaunul Celui Preasfânt,
Pentru toți cei chemați la ospățul strălucit de pe *Noul Pământ*...” ■

Tu crede în Lumină !

Oricât ar fi de gros întunericul din lume,
Oricât de-nvolburate a valurilor spume;
Tu crede în Lumină, —va străluci cândva —
Așteapt-o cu răbdare, trăiește pentru ea!

Oricât ar fi ispita minciunii de dulceagă,
Oricât de mare punga de bani pe care-o leagă;
Tu crede în Lumină, în Cel ce te-a sfințit,
Mai bine lângă Domnul, curat și fericit!

Oricât ar fi de neagră a lumii nedreptate,
Și glasul mârșăviei aprins de răutate;
Tu crede în Lumină, și nu te da 'napoi,
Răsplata-ți va fi mare în Ziua de apoi!

Oricât ar fi mânia și ura de-nfocată,
Oricât ar fi de-amară batjocura turbată;
Tu crede în Lumină: iubirea dintre sfinți
E semnul mântuirii și-a sfintei biruinți!

Oricât ar fi de dulce-a păcatului otravă,
Și orice ți-ar promite deșarta lumii slavă;
Tu crede în Lumină, fii sfânt cu-adevărat,
Ca să ajungi în ceruri pe veci încoronat!

Oricât ar fi de negru și-ntunecos pământul,
Tu fii lumină-n lume, lumină din Preasfântul!
Păstrează vie torța-n opaițul aprins,
Și orice întuneric va fi de tine-nvins. ■

Ostaș adevărat!

Dă-mi, Doamne, toată armătura de luptă și de vitejie,
Ca să rămân întotdeauna cu Tine-n orice bătălie!
Nu-n uniformă de paradă, ci-n zale sfinte îmbrăcat,
Încins mereu cu adevărul, să fiu ostaș adevărat!

Cu cingătoarea îndurării și platoșa neprihănirii
Să-mi fie fedeleș legate puterile și pofta firii;
Ca să nu cad în compromisuri, răpus de aprigul vrăjmaș,
Ci să fiu gata pentru luptă, ca un adevărat ostaș.

Și râvna sfintei Evanghelii să-mi fie-ncălțăminte bună,
O trâmbiță să-mi fie glasul, despre iubirea Ta să spună!
Mă-mbracă-n haina mântuirii, să nu mă-nșele cel viclean,
Și dă-mi mantaua izbăvirii, să Te urmez ca bun oștean.

Iar pe deasupra pune-mi scutul credinței sfinte, neclintite,
Să stingă focul din ispite și din săgețile-otrăvite;
Să se răstoarne-ntăritura acestui veac întunecos,
Și orice gând robit să fie doar ascultării de Hristos.

Nu mă lăsa să-mi fie capul descoperit și fără pază;
Dă-mi coiful mântuirii Tale, să-mi fie mintea mereu trează!
Și-n mână — sabia Scripturii, a Duhului înflăcărat,
S-o folosesc cu îndrăzneală, ca un ostaș adevărat! ■

Mereu mai mult să cresc deplin...

Mereu mai mult să cresc deplin în harul Tău, Isuse,
Cu Tine-n gând, și dor și-avânt, să Ți le-nchin supuse;
Mereu să crească tot mai mult iubirea Ta în mine,
Cu dorul mai aprins mereu, de-a Te sluji mai bine!

Mereu mai mult să fiu predat, cu inima întreagă,
Și cugetul mereu mai clar, smerit, să Te-nțeleagă.
Mereu să-mi fie mai urât păcatul și plăcerea,
Mereu să-mi fie-al Tău Cuvânt mai dulce ca și mierea.

Mereu mai mult să pot sorbi din Duhul vieții Tale,
Mereu mai drag să-Ți cânt voios cântările pe cale.
Mereu mai deslegat să fiu de fală, rang și fire,
De bogății care dispar aici într-o clipire.

Mereu să țin, tot mai înalt, drapelul de credință,
Și să rămân tot mai lipit de Tine-n biruință.

Cu mâna streăşină la ochi în zarea-ndepărtată,
Mereu mai desluşit să văd făgăduinţa dată.

Mereu să urc voios mai sus, pe culmea cea senină,
Unde în norul alb să simt iubirea Ta deplină.
Să-aud că-mi spui în susur blând, chemându-mă pe nume,
Că vii să-mi dai sărutul sfânt, şi să mă iei din lume! ■

Un clocot viu

În suflet am un clocot viu,
Spre lumi pe care nu le ştiu,
Un dor aprins, un dor măreţ,
Cutezător şi îndrăzneţ:
Aş vrea şi eu, cu orice preţ,
În Cer să fiu!

Căci oare dac-aş fi sătul,
Sau să port haine din 'Stambul,
Sau toţi să-mi spună c-am noroc,
Că nu mai am în casă loc
De tot ce-adun la iarmaroc...
Ar fi destul ?!

Şi dac-aş fi aşa voinic,
Munţii să-i mut şi să-i despici;
În palme dac-aş aduna
Bulgări de aur cât aş vrea,
Chiar lumea toată, n-ar fi ea
Câştig prea mic ?!

Dar ştiţi ce vreau, ce vis am eu?
—Vreau cu Isus să fiu mereu!—
Un mântuit al Lui prin har,
Să trec al gloriei hotar
La poarta de mărgăritar
Cu Dumnezeu. ■

Rămâi cu noi

Rămâi cu noi, O, Duh Preasfânt,
Rămâi și ne învață,
Cum să vorbim, cum să iubim,
Cum să trăim în viață...

Oprește forfota din jur,
Ispita și gâlceava,
Și-nvață-ne lui Dumnezeu
Să știm să-I spunem „Ava!”

O, Duh, Pecete de neșters
A dragostei divine,
Întipărește chipul blând
Al lui Hristos în mine!

Nu mă lăsa să vreau să pot
Să plec pe altă cale,
Sau să nu vreau să-mpărtășesc
Din darurile Tale.

O, Duh venit din slăvi cerești,
Mă-nvață cu răbdare,
Să-mi țin privirea numai sus,
La slava viitoare! ■

Unde ești Tu oare, Doamne?

Unde ești Tu oare, Doamne, Dumnezeu-Iehova-Iire,
Când urcăm și noi pe Moria, prinși de teamă și uimire?
Unde-i brațul Tău puternic care lumea-ntreagă ține
Să înlăture furtuna, să ne-aducă zări senine?

Unde ești Tu oare, Doamne, Dumnezeul lui Ilie,
Să despici și azi Iordanul valurilor de mânie?
Și cu focul Tău din ceruri să se-aprindă iarăși jarul,
Să sfințești ca altădată moștenirea și altarul!

Unde ești Tu oare, Doamne, Stânca noastră de-apărare,
Când în ceasurile grele, inima cumplit ne doare?

Să nu spună filistenii, cu batjocura de clește:
„Stânca nu mai varsă apă, norul nu mai strălucește!”

Doamne mare, fă minunea, prin puterea Ta cea mare,
Să ne-aduci din nou speranța bucuriei viitoare,
Să ne scoți din groapa morții, să ne scapi Tu de dușmani,
Să-Ți înviezi Tu robii și lucrarea peste ani.

Rugul iarăși fă-l să ardă, marea suflo să dispară,
Stânca să țâșnească apă, și poporul să nu piară.
Stâlp de foc și Nor de slavă! Doamne-arată-Ți iar puterea,
Și pustia să dea mană, dulce, dulce, ca și mierea.

Să-nflorească din nisipuri o grădină în pustie.
Și izvoarele de apă la Elim să ne îmbie.
Tu ridică-ne privirea de la lupta grea din vale
Dă-ne visul Tău, Isuse, visul gloriilor Tale.

Doamne, slava lumii trece ca o iarbă-n arătură,
Floarea, da, se vestejește, cade jos orice făptură,
Însă slava Ta nu trece, și Cuvântul Tău rămâne.
Noi în Tine ne încredem, și ai Tăi suntem, Stăpâne! ■

Împărăția

Dintr-un șirag de vremuri pierdute-n depărtare,
Rămase prin ceasloave și cronici milenare,
Citim de regi cu faimă ce fapta și-au înscris
Cu sabia de spaimă și pumnul lor închis.

Căci patima nebună ce le fierbea în minte,
I-a-mpins pe înălțime să meargă înainte,
Să cucerească lumea, popor după popor,
Să se așeze-n jilțul atotstăpânitor.

Și le-a rămas în cronici isprava lor nebună,
În câte-un rând, pierdută ca pleava în furtună,
Și tot regatul mare pe care l-au clădit,
O umbră-ndepărtată, un vis nelegiuit.

Dar este-o-mpărăție de slavă și lumină
Ce umple universul cu pacea ei deplină;

O mie cad la stânga, la dreapta zeci de mii,
Dar ea rămâne tare și-n veci va dăinui!

Isus e Împăratul, și-ntreaga Lui oștire
Se-ntinde peste veacuri, cuprinde-ntreaga fire;
Aduce înfrățirea în locul urii seci,
Și-n locul disperării aduce pacea-n veci.

Împărăția lumii se macină și pierе
În pofta de rugină, în zgura de putere;
Dar Sfânta-mpărăție a Domnului Isus
Își desfășoară steagul mai sus, mereu mai sus! ■

Anul Nou

Anul Nou cu bucurie
Și belșug la toți să fie,
An cu binecuvântări
Și-ale cerului cântări;
An de propovăduire,
Pentru-a lumii mântuire;
An cu pace în cămin,
Și cu cerul mai senin;
Cu deplină sănătate,
Și cu holdele bogate;
Cu prieteni minunați,
Și unire între frați!

Anul Nou să strălucească
Prin iubirea creștinească,
Într-un legământ curat
Cum Hristos ne-a învățat.
De la Dumnezeu să vină,
Peste noi a Sa lumină:
Să fim darnici și miloși,
Ca să fim mai bucuroși;
Să avem inima bună,
Ca să trăim împreună;
Să umblăm mai umiliți,
Ca să fim mai fericiți.

Anul Nou s-aducă-n case
Daruri multe și frumoase,

Daruri de la Dumnezeu
Pentru cei loviți din greu.
Daruri sfinte, cu dulceață,
Necăjiților în viață;
Daruri de la slava Sa
Celor de sub crucea grea.
Fie Anul - drum de soare
Prin livezi, lângă izvoare,
Drum cu ținta 'colo sus
La Venirea lui Isus! ■

Tatăl nostru

*Tatăl nostru carele ești în ceruri,
Atotputernic și slăvit Părinte,
Apleacă-Te spre poala hainei Tale
Și ia acum la robii Tăi aminte!*

*Sfințească-se Numele Tău de-a-pururi,
Și vie-mpărăția Ta degrabă,
Iar voia Ta cea bună și-nțeleaptă
Să fie pe pământ precum în slavă.*

*Și pâinea noastră zilnică Tu dă-ne-o
După-ndurarea Ta atât de mare,
Și iartă-ne preamulele păcate,
Așa cum noi dăm altora iertare.*

*Și nu ne duce, Doamne, în ispită,
Ci toarnă untdelemnul Tău pe rană;
De cel hapsân și rău ne izbăvește,
Să nu cădem în cursa lui vicleană!*

*Căci doar a Ta e-n veci Împărăția,
A Tale sunt și slava și puterea,
Și măreția, cinstea, bogăția,
Și viața veșnică și Învierea! ■*

Cuprins

A fost un Betleem odată.....	69	Doă coşuri.....	81
Acelaşi!.....	78	E frig aici.....	73
Ajută-mă s-aud Cuvântul.....	57	Flori în pustie.....	13
Aluatul.....	15	Gornistul.....	28
Am un mare Dumnezeu!.....	58	Har fără măsură.....	33
Amintiri despre mama.....	31	Harul.....	13
Anul Nou.....	93	Hotarul.....	45
Ascultaţi dar ce spune pământul	86	Icoana.....	30
Aş vrea.....	72	Internet.....	11
Aşteptarea.....	29	Isus !!!.....	39
Atinge-mi, Doamne, ochii!.....	48	Isuse, Alfa şi Omega.....	51
Biruinţa.....	42	Iubirea Lui.....	66
Botezul.....	78	Împărăţia.....	92
Bulgăre înmiresmat.....	77	În arene stau strămoşii.....	47
Bun venit la noi, Isuse!.....	71	În cămin.....	46
Când ne-ai chemat, Isuse.....	14	În casa noastră.....	83
Când nimeni nu-i aproape.....	62	Începutul şi sfârşitul.....	54
Ca să simţi.....	68	Învăţăturile de preţ.....	55
Ce Dumnezeu mai e ca Tine?.....	8	Învăţă-mă, Isuse!.....	50
Ce minune!.....	19	Laudă şi Osanale.....	39
Ce ni se pare nouă.....	80	Legământul.....	12
Ce spui, Isuse când mă vezi.....	34	Măsura.....	29
Ce-ar fi putut mai mult să facă?.....	7	Mai lasă, Doamne, harul!.....	37
Cetate tare-i Dumnezeu.....	40	Mama mea, mama mea.....	30
Chenoza.....	70	Mereu mai mult să cred deplin.....	89
Cine sunt eu?.....	60	Mireasa Domnului aleasă.....	41
Creştineşte.....	53	Mulţumirea.....	75
Cununa.....	26	N-ar fi păcat?.....	18
Dă-mi Muntele acesta!.....	61		
Da, vine-o zi.....	10		
De toţi suntem vreo şapte.....	44		
De unde ai, Isuse drag?.....	26		
De-ar străluci.....	74		
Din cele mai adânci tenebre.....	27		

Nimic, nimic nu ne desparte	64	Robul Domnului.....	85
Noi Îți cântăm Osana	21	Rugăciunea zilei.....	43
Noi Te-am urmat	17	Ruga unui rob netrebnic	52
Nu renunța la vis.....	59		
O urare la început de an	6	Silabe	38
O, Duhule Mângăietor	49	Simon bar Iona.....	23
Oare cât e ceasul, Doamne?	16	Speranța	45
Osana, Îți cântăm, Isuse!.....	22		
Osana, sus în ceruri.....	20	Și mi-au spus pângând ai Cloei.....	9
Ostaș adevărat.....	88		
		Tatăl nostru	94
Pentru Cine?	42	Tu crede în Lumină	88
Pentru zilele cu soare.....	32	Tu, frate, să-ți păstrezi credința!.....	12
Ploaie târzie	5		
Prea rar.....	56	Un chip, un steag, o pecete.....	48
Pribeagul.....	67	Un clocot viu.....	90
		Un nou Zapis.....	35
Quo Vadi, Domine?	6	Unde ești Tu oare, Doamne?	91
		Unde să mă duc, Isuse?	81
Rămâi cu noi!.....	91	Unde-aș mai găsi, Isuse?	37
Ridicați-vă privirea	34	Unge-mi ochii	63
Roadele de slavă	18	Urcăm mereu.....	16